Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK VŠEOBECNÉHO SÚDU (druhá komora)

z 26. júla 2023 *

„Životné prostredie – Smernica 2003/87/ES – Systém obchodovania s emisnými kvótami skleníkových plynov – Vnútroštátne vykonávacie opatrenia – Prechodné bezodplatné pridelenie emisných kvót skleníkových plynov – Rozhodnutie vylúčiť zariadenie, ktoré využíva výhradne biomasu – Povinnosť náležitej starostlivosti – Právo byť vypočutý – Povinnosť odôvodnenia – Zjavne nesprávne posúdenie – Rovnosť zaobchádzania – Legitímna dôvera – Námietka nezákonnosti – Bod 1 prílohy I smernice 2003/87“

Vo veci T-269/21,

Arctic Paper Grycksbo AB, so sídlom v Grycksbo (Švédsko), v zastúpení: A. Bryngelsson, A. Johansson a F. Sjövall, advokáti,

žalobkyňa,

proti

Európskej komisii, v zastúpení: G. Wils, B. De Meester a P. Carlin, splnomocnení zástupcovia,

žalovanej,

ktorú v konaní podporuje:

Európsky parlament, v zastúpení: C. Ionescu Dima, W. Kuzmienko a P. Biström, splnomocnení zástupcovia,

a

Rada Európskej únie, v zastúpení: A. Norberg a J. Himmanen, splnomocnení zástupcovia,

vedľajší účastníci konania,

VŠEOBECNÝ SÚD (druhá komora),

v zložení: predsedníčka komory A. Marcoulli, sudcovia S. Frimodt Nielsen (spravodajca) a R. Norkus,

tajomník: H. Eriksson, referentka,

* Jazyk konania: švédčina.

so zreteľom na písomnú časť konania,

po pojednávaní z 2. februára 2023,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Žalobkyňa, spoločnosť Arctic Paper Grycksbo AB, sa svojou žalobou podľa článku 263 ZFEÚ domáha zrušenia článku 1 ods. 1 a prílohy I rozhodnutia Komisie (EÚ) 2021/355 z 25. februára 2021 o vnútroštátnych vykonávacích opatreniach na prechodné bezodplatné pridelenie emisných kvót skleníkových plynov v súlade s článkom 11 ods. 3 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2003/87/ES (Ú. v. EÚ L 68, 2021, s. 221, ďalej len „napadnuté rozhodnutie“), a to v rozsahu, v akom sa jej toto rozhodnutie týka.

Okolnosti predchádzajúce sporu

2 Táto žaloba sa týka závodu na výrobu natieraného grafického papiera, ktorý prevádzkuje žalobkyňa v Grycksbo (Švédsko). Žalobkyňa je držiteľkou povolenia na emisie skleníkových plynov od roku 2005.

3 Napadnuté rozhodnutie má za následok vylúčenie predmetného zariadenia zo systému obchodovania s emisnými kvótami skleníkových plynov (ďalej len „ETS“), ktorý bol zavedený smernicou 2003/87/ES Európskeho parlamentu a Rady z 13. októbra 2003 o vytvorení systému obchodovania s emisnými kvótami skleníkových plynov v Únii, a ktorou sa mení smernica 96/61/ES (Ú. v. EÚ L 275, 2003, s. 32; Mim. vyd. 15/007, s. 631), zmenenou smernicou Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2018/410 zo 14. marca 2018, ktorou sa mení smernica 2003/87/ES s cieľom zlepšiť nákladovo efektívne znižovanie emisií a investície do nízkouhlíkových technológií a rozhodnutie (EÚ) 2015/1814 (Ú. v. EÚ L 76, 2018, s. 3). Konkrétne má toto vylúčenie za následok, že žalobkyni neboli bezodplatne pridelené emisné kvóty na štvrté obdobie obchodovania (2021 – 2025).

4 S cieľom získať toto pridelenie podala žalobkyňa v tomto zmysle 7. mája 2019 žiadosť na Naturvårdsverket (Agentúra na ochranu životného prostredia, Švédsko). V tejto žiadosti zaokrúhlila množstvo ton oxidu uhličitého fosílneho pôvodu emitovaného počas referenčného obdobia (od roku 2014 do roku 2018) na nulu. Podľa žalobkyne boli jej skutočné emisie v rokoch 2018 až 2020 vyššie ako 0 a nižšie ako 0,5 t.

5 Dňa 27. septembra 2019 Švédske kráľovstvo predložilo Európskej komisii vnútroštátne vykonávacie opatrenie (ďalej len „VVO“) stanovené v článku 11 smernice 2003/87, t. j. zoznam zariadení, na ktoré sa mal vzťahovať ETS počas štvrtého obdobia obchodovania. Predmetné zariadenie sa nachádzalo v tomto zozname pod číslom SE468. Množstvo oxidu uhličitého fosílneho pôvodu vykázané pre toto zariadenie bolo 0 t, a to za každý rok referenčného obdobia (2014 – 2018).

6 Komisia vo svojom liste s pripomienkami z 19. mája 2020 napadla zaradenie 49 zariadení do VVO, vrátane zariadenia, o ktoré ide v tejto veci:

„Počas najmenej jedného roka referenčného obdobia [dotknuté zariadenie] emitovalo takmer 100 % emisií z biomasy. Takéto zariadenia by sa nemali zahrnúť do ETS. Poskytnite prosíme vysvetlenie.“

7 Dňa 16. júna 2020 Agentúra na ochranu životného prostredia odpovedala na pripomienky Komisie, pričom uviedla, že predmetné zariadenie spadá pod vnútroštátne alternatívne opatrenie schválené Komisiou, ktoré predpokladá zahrnutie zariadení pripojených k sieti ústredného kúrenia.

8 V e-maile zaslanom Agentúre na ochranu životného prostredia 30. septembra 2020 Komisia zopakovala svoje stanovisko, že zariadenia, ktoré počas uvedeného referenčného obdobia (2014 – 2018) využívali výhradne biomasu, by mali byť vylúčené z ETS.

9 Agentúra na ochranu životného prostredia zaslala Komisii e-mail z 1. októbra 2020, v ktorom uznala, že predmetné zariadenie nie je napojené na sieť ústredného kúrenia a že jeho zaradenie do ETS je pochybné. Domnievala sa však, že v tejto fáze konania nemôže zariadenie vyradiť z VVO z dôvodu, že vnútroštátne správne právo nestanovuje možnosť jednostranne a bez právneho základu zrušiť povolenie, ktorým disponovala žalobkyňa. Uviedla tiež, že nemožno vylúčiť, že predmetné zariadenie bude v budúcnosti využívať fosílne palivo.

10 E-mailom zo 17. decembra 2020 Agentúra na ochranu životného prostredia informovala Komisiu, že identifikácia zariadení, ktoré má Komisia v úmysle vylúčiť, je náročnou úlohou a to z dôvodu kritéria výlučného využívania biomasy a zvoleného referenčného obdobia (2014 – 2018).

11 Komisia 14. januára 2021 zaslala zástupcom členských štátov, ktorí zasadajú vo Výbore pre klimatické zmeny, návrh nariadenia o revízii referenčných úrovní produktov na obdobie obchodovania 2021 až 2025. Tento návrh bol zmenený 26. januára 2021 s cieľom jeho schválenia uvedeným výborom nasledujúci deň.

12 Agentúra na ochranu životného prostredia v e-maile z 26. januára 2021 informovala Komisiu, že zistila nezrovnalosti vo vyhláseniach spoločností, ktoré počas referenčného obdobia emitovali menej ako 0,5 t oxidu uhličitého fosílneho pôvodu. Uviedla, že niektoré podniky, ktoré neidentifikovala, zaokrúhlili tieto emisie na 0 t, zatiaľ čo iné uviedli svoje skutočné emisie bez toho, aby pristúpili k takémuto zaokrúhleniu. Poznamenala, že Komisia zaradenie do EST spochybnila len u zariadení, ktoré nahlásili emisie oxidu uhličitého fosílneho pôvodu rovnajúce sa 0 t, zatiaľ čo zahrnutie zariadení, ktoré nahlásili svoje emisie bez zaokrúhlenia týchto emisií, nebolo spochybnené. Požiadala Komisiu, aby spresnila metódy, ktoré zamýšľa uplatňovať na všetky zariadenia využívajúce biomasu.

13 Dňa 28. januára 2021 Komisia informovala Agentúru na ochranu životného prostredia, že fáza preskúmania VVO bola ukončená a že už nemôže zohľadniť žiadne zmeny, ktoré majú vplyv na zoznam zariadení a výpočet referenčných úrovní produktov.

14 V ten istý deň bolo konečné znenie návrhu nariadenia uvedeného v bode 11 vyššie oznámené členským štátom na prijatie písomným postupom. Lehota na predloženie pripomienok bola stanovená na 11. február 2021.

15 Agentúra na ochranu životného prostredia 1. februára 2021 uviedla, že zoznam zariadení vo VVO nemožno považovať za konečný, kým Komisia nezaujme stanovisko k otázkam uvedeným v e-maile z 26. januára 2021 (pozri bod 12 vyššie).

16 Komisia odpovedala e-mailom z toho istého dňa takto:

„Pred predložením nariadenia o referenčných úrovniach Výboru pre zmenu klímy na vydanie jeho kladného stanoviska a Komisii na vydanie jej rozhodnutia o VVO sme ukončili všetky fázy hodnotenia VVO.

Ako sa uvádza v predchádzajúcom e-maile, ak členský štát zistí chybu v zozname VVO, ktorá nemá vplyv na referenčné úrovne produktov ani na rozhodnutia týkajúce sa VVO, ale len na bezodplatné prideľovanie kvót (alebo údaje iba aktualizuje s cieľom uviesť v budúcnosti presný údaj a s cieľom vyhnúť sa budúcej oprave VVO), môžeme v tejto fáze, pred predložením predbežného ročného množstva bezodplatných kvót, prijať aktualizovaný zoznam [VVO].

Pokiaľ ide o metódu, ktorú sme použili pre zariadenia využívajúce výlučne biomasu, vychádzala z emisií a zaokrúhľovanie sa neuplatňovalo ani na priame emisie, ani na emisie z biomasy.“

17 Agentúra na ochranu životného prostredia v e-maile zo 4. februára 2021 upozornila Komisiu na zjavné nezrovnalosti v spôsobe, akým Komisia zamýšľa zaobchádzať, pokiaľ ide o vylúčenie zariadení využívajúcich výlučne biomasu, so zariadeniami, ktorých emisie oxidu uhličitého fosílneho pôvodu sa Agentúre na ochranu životného prostredia zdajú porovnateľné. V tom istom e-maile upozornila Komisiu aj na to, že žalobkyňa nahlásila za rok 2018 emisie v množstve 0,3727 t oxidu uhličitého fosílneho pôvodu. Napokon sa pýtala, či môže aktualizovať VVO uvedením množstva oxidu uhličitého fosílneho pôvodu emitovaného počas referenčného obdobia bez zaokrúhlenia a to pre každé zariadenie považované Komisiou za zariadenie, ktoré používa výlučne biomasu.

18 E-mailom zo 16. februára 2021 Komisia odpovedala Agentúre na ochranu životného prostredia, že už nie je možné vykonať zmeny ovplyvňujúce identitu zariadení uvedených vo VVO alebo výpočet referenčných úrovní produktov, keďže s nimi súvisiace akty sú v procese prijímania.

19 Komisia 25. februára 2021 prijala napadnuté rozhodnutie.

20 Komisia v napadnutom rozhodnutí uviedla prípady, v ktorých mala v úmysle vzniesť námietky voči VVO, ktoré jej boli navrhnuté. Pokiaľ ide o žalobkyňu, Komisia v odôvodnení 11 tohto rozhodnutia uviedla:

„[Fínska republika] a [Švédske kráľovstvo] navrhli zahrnúť 51 zariadení využívajúcich výlučne biomasu. Niektoré z týchto zariadení boli v období 2004 – 2007 začlenené jednostranne, čo Komisia schválila podľa článku 24 smernice 2003/87/ES. V súlade s novým ustanovením [bodu 1] prílohy I smernice 2003/87/ES… však boli zariadenia využívajúce výlučne biomasu z ETS následne vylúčené. Toto ustanovenie, zavedené… smernicou 2009/29…, ktoré nadobudlo účinnosť 1. januára 2013, nanovo definovalo rozsah uplatnenia ETS, vrátane predchádzajúcich zahrnutí do ETS. V dôsledku toho je potrebné zamietnuť zaradenie zariadení, ktoré využívajú výlučne biomasu za všetky roky referenčného obdobia, a to aj v prípade, že tieto zariadenia boli na zozname uvedenom v článku 11 ods. 1 smernice 2003/87.“

21 Dňa 12. marca 2021 Komisia prijala vykonávacie nariadenie Komisie (EÚ) 2021/447, ktorým sa určujú revidované referenčné úrovne na účely bezodplatného prideľovania emisných kvót na obdobie rokov 2021 až 2025 podľa článku 10a ods. 2 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2003/87/ES (Ú. v. EÚ L 87, 2021, s. 29).

22 Dňa 2. júna 2021 Švédske kráľovstvo oznámilo Komisii nové VVO, na ktorom sa už žalobkyňa nenachádzala.

Návrhy účastníkov konania

23 Žalobkyňa navrhuje, aby Všeobecný súd:

– zrušil napadnuté rozhodnutie v rozsahu, v akom sa jej týka,

– uložil Komisii povinnosť nahradiť trovy konania.

24 Komisia navrhuje, aby Všeobecný súd:

– zamietol žalobu,

– uložil žalobkyni povinnosť nahradiť trovy konania.

25 Európsky parlament v podstate navrhuje, aby Všeobecný súd žalobu zamietol.

26 Rada Európskej únie navrhuje, aby Všeobecný súd:

– zamietol žalobu,

– uložil žalobkyni povinnosť nahradiť trovy konania.

Právny stav

27 Žalobkyňa uvádza na podporu svojej žaloby šesť žalobných dôvodov. Prvý žalobný dôvod sa zakladá na zjavne nesprávnom posúdení. Druhý žalobný dôvod je založený na porušení zásady rovnosti zaobchádzania. Tretí žalobný dôvod sa týka nedodržania podstatných formálnych náležitostí. Štvrtý žalobný dôvod je založený na porušení zásady ochrany legitímnej dôvery. Piaty žalobný dôvod je založený na porušení smernice 2003/87, najmä jej článku 10a a bodu 1 prílohy I. Napokon šiesty žalobný dôvod je založený na nezákonnosti tohto bodu.

28 Hlavní účastníci konania si navyše, bez toho, aby ich formálne spojili so šiestimi žalobnými dôvodmi, vymenili tvrdenia, ktoré sa týkajú právneho rámca uplatniteľného na konanie o prijatí napadnutého rozhodnutia a na povinnosti, ktoré má Komisia. Tieto tvrdenia majú vplyv najmä na posúdenie druhého a tretieho žalobného dôvodu.

29 Na úvod treba pripomenúť právny rámec ETS, ako aj ciele smernice 2003/87, potom preskúmať tvrdenia účastníkov konania, ktoré sa týkajú správnosti postupu prijímania napadnutého rozhodnutia, a napokon tvrdenia spochybňujúce dôvodnosť tohto rozhodnutia.

Úvodné pripomienky k ETS a cieľom smernice 2003/87

30 ETS, ktorý sa riadi smernicou 2003/87, sa týka zariadení, ktoré spĺňajú kritériá vymedzené v prílohe I smernice a emitujú jeden alebo viac skleníkových plynov uvedených v prílohe II (článok 2 smernice). V súlade s článkom 1 uvedenej smernice je cieľom ETS podnietiť podniky, aby znížili svoje emisie skleníkových plynov finančne a ekonomicky výhodným spôsobom. ETS, ako vyplýva z odôvodnenia 8 tej istej smernice, vyžaduje zahrnúť do tohto systému činnosti, ktoré majú určitý potenciál na znižovanie emisií skleníkových plynov (pozri rozsudok z 20. júna 2019, ExxonMobil Production Deutschland, C-682/17, EU:C:2019:518, body 55 a 56 a citovanú judikatúru).

31 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že cieľom smernice 2003/87 je vytvorenie ETS, ktorý smeruje k zníženiu emisií týchto skleníkových plynov do atmosféry na úroveň, ktorá zabráni nebezpečnému antropogénnemu zasahovaniu do klimatického systému, a ktorého konečným cieľom je ochrana životného prostredia (pozri v tomto zmysle rozsudky z 8. marca 2017, ArcelorMittal Rodange a Schifflange, C-321/15, EU:C:2017:179, bod 24 a citovanú judikatúru, a z 20. júna 2019, ExxonMobil Production Deutschland, C-682/17, EU:C:2019:518, bod 62 a citovanú judikatúru). Uvedená smernica má za cieľ znížiť ekonomicky výhodným spôsobom celkové množstvo emisií skleníkových plynov produkovaných v Únii v porovnaní s úrovňami z roku 1990 (pozri v tomto zmysle rozsudok z 20. júna 2019, ExxonMobil Production Deutschland, C-682/17, EU:C:2019:518, bod 64 a citovanú judikatúru).

32 ETS teda smeruje k plneniu medzinárodných záväzkov Únie a jej členských štátov v oblasti životného prostredia, sledujúc pritom viaceré ciele, ako je „čo najmenšie… zníženi[e] hospodárskeho rozvoja a zamestnanosti“ (odôvodnenie 5 smernice 2003/87), „zachovani[e] integrity vnútorného trhu“ (odôvodnenie 7 uvedenej smernice), „[predchádzanie] narušeniu hospodárskej súťaže“ (odôvodnenie 7 tejto smernice) (pozri rozsudok z 20. júna 2019, ExxonMobil Production Deutschland, C-682/17, EU:C:2019:518, bod 101 a citovanú judikatúru) a zabránenie „úniku uhlíka“, teda premiestneniu, mimo trhu Únie, výrobcov, ktorí sú emitentmi skleníkových plynov, najmä za podmienok uvedených v článku 10b tej istej smernice.

33 Na tento účel sú podniky zahrnuté do ETS povinné jednak získať povolenie na emisie skleníkových plynov, ktoré im vydajú členské štáty pod podmienkou preukázania ich schopnosti monitorovať a podávať správy o svojich emisiách, a jednak každoročne odovzdávať kvóty, ktoré sú prevoditeľné v rámci Únie a mimo nej. Ekvivalencia kvót odovzdanými každým zariadením a jeho skutočných emisií skleníkových plynov, ktoré sú určené v tonách ekvivalentu oxidu uhličitého, podlieha overeniu a evidencii zo strany členských štátov [článok 3 písm. a), články 4 až 6, 12, 15, 19 a 25 smernice 2003/87].

34 ETS tak zavádza súbor ekonomických stimulov na znižovanie skleníkových plynov samotnými zariadeniami. Hoci je totiž konečným cieľom ETS ochrana životného prostredia, tento systém sám osebe neznižuje emisie skleníkových plynov. Naopak, podporuje a zvýhodňuje voľbu najnižších nákladov na dosiahnutie zníženia uvedených emisií na hladinu zlučiteľnú s medzinárodnými záväzkami Únie a jej členských štátov, ktorá závisí od prísnosti, s akou je určené celkové množstvo pridelených kvót (rozsudky zo 16. decembra 2008, Arcelor Atlantique a Lorraine a i., C-127/07, EU:C:2008:728, bod 31, a zo 17. októbra 2013, Billerud Karlsborg a Billerud Skärblacka, C-203/12, EU:C:2013:664, bod 26).

35 ETS je teda založený na hospodárskej logike, ktorá sa snaží podnietiť každého účastníka systému vypúšťať nižšie množstvo skleníkových plynov oproti kvótam, ktoré mu boli pôvodne pridelené, aby mohol postúpiť nadbytok inému účastníkovi, ktorý vyprodukoval vyššie množstvo emisií oproti udeleným alebo nadobudnutým kvótam. Emisné kvóty majú z tohto dôvodu obchodnú hodnotu (pozri rozsudok z 8. marca 2017, ArcelorMittal Rodange a Schifflange, C-321/15, EU:C:2017:179, bod 22 a citovanú judikatúru; rozsudok z 20. júna 2019, ExxonMobil Production Deutschland, C-682/17, EU:C:2019:518, bod 63; pozri tiež návrhy, ktoré predniesol generálny advokát Campos Sánchez-Bordona vo veci ArcelorMittal Rodange a Schifflange, C-321/15, EU:C:2016:516, body 48 až 55).

36 ETS stanovuje aj prechodnú výnimku z pravidla, že emisné kvóty podliehajú obchodovaniu formou aukcie, a to v podobe bezodplatného pridelenia určitých kvót (články 9, 9a, 10, 10a a 10c smernice 2003/87), ktorých množstvo sa od roku 2013 lineárne znižuje. Počet bezodplatne pridelených kvót sa v súčasnosti v zásade a v čo najväčšej miere určuje na základe referenčnej úrovne vypočítanej pre každý produkt, ktorá zodpovedá priemernému výkonu 10 % ekologicky najúčinnejších výrobcov, a to za podmienok stanovených v článku 10a uvedenej smernice. Podľa odseku 2 písm. a) a b) tohto článku sa na obdobie 2021 – 2025 hodnoty referenčných úrovní znižujú maximálne o 1,6 % ročne.

37 Na to, aby zariadenie bolo oprávnené na bezodplatné pridelenie kvót, musí byť zahrnuté do vykonávacieho opatrenia, ktorého prijatie členským štátom, na ktorého území sa zariadenie nachádza, je upravené v článku 11 ods. 1 smernice 2003/87. V súlade s odsekom 3 uvedeného článku členské štáty nesmú prideliť bezodplatné kvóty zariadeniam, ktorých zápis Komisia zamietla. Priemerný výkon pre každú referenčnú úroveň produktu, od ktorého závisí bezodplatné prideľovanie kvót, sa okrem toho vypočíta s prihliadnutím na emisie zariadení, ktoré sú zahrnuté do vykonávacieho opatrenia.

38 Kvóty, ktoré nie sú pridelené bezodplatne sú zaradené do aukcií za podmienok uvedených v článku 10 smernice 2003/87. Prideľovanie emisných kvót sa uskutočňuje postupne výlučne na základe zásady obchodovania formou aukcie, ktorá je podľa normotvorcu Únie všeobecne považovaná za hospodársky najefektívnejší systém (pozri v tomto zmysle rozsudok z 20. júna 2019, ExxonMobil Production Deutschland, C-682/17, EU:C:2019:518, bod 66).

39 Medzi kategóriami činností, ktoré sú uvedené v prílohe I smernice 2003/87, sa nachádza výroba papiera alebo lepenky s výrobnou kapacitou väčšou ako 20 ton denne. Dotknuté zariadenia podliehajú v zmysle tej istej prílohy ETS, pokiaľ ide o ich emisie oxidu uhličitého.

40 Body 1 a 3 prílohy I smernice 2003/87 však uvádzajú:

„1. … táto smernica sa nevzťahuje na zariadenia …využívajúce výlučne biomasu…

3. … jednotky, ktoré používajú výlučne biomasu, sa na účely… výpočtu [celkového menovitého tepelného príkonu zariadenia] neberú do úvahy. Medzi jednotky používajúce výlučne biomasu patria jednotky, ktoré používajú fosílne palivá len počas spúšťania alebo vypínania jednotky.“

41 Príloha IV časť A smernice 2003/87 obsahuje bod nazvaný „Výpočet“, ktorého štvrtý odsek posledná veta uvádza, že „emisný faktor pre biomasu je nula“.

42 Smernica Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2018/2001 z 11. decembra 2018 o podpore využívania energie z obnoviteľných zdrojov (Ú. v. EÚ L 328, 2018, s. 82) zahŕňa biomasu medzi obnoviteľné zdroje energie. Článok 2 bod 24 uvedenej smernice definuje biomasu ako „biologicky rozložiteľné časti výrobkov, odpadu a zvyškov biologického pôvodu z poľnohospodárstva vrátane rastlinných a živočíšnych látok, z lesného hospodárstva a príbuzných odvetví vrátane rybného hospodárstva a akvakultúry, ako aj biologicky rozložiteľné časti odpadu vrátane priemyselného a komunálneho odpadu biologického pôvodu“.

43 Medzi účastníkmi konania je sporný rozsah a zákonnosť výnimky týkajúcej sa emisií skleníkových plynov z biomasy, ktorá – ako bolo uvedené v bodoch 2 až 22 vyššie – viedla Komisiu v napadnutom rozhodnutí k odmietnutiu zaradiť dotknuté zariadenie do ETS, čo má okrem iného za následok, že mu boli odňaté všetky bezodplatne pridelené kvóty skleníkových plynov na štvrté obdobie obchodovania (2021 – 2025).

O zákonnosti postupu prijatia napadnutého rozhodnutia

44 Okrem tvrdení osobitne súvisiacich s riadnym priebehom prijímania napadnutého rozhodnutia sa účastníci konania nezhodujú, pokiaľ ide o dve otázky, ktoré treba na úvod preskúmať.

45 Na jednej strane žalobkyňa Komisii vytýka, že odmietla zohľadniť informácie, ktoré boli Komisii predložené 26. januára a 4. februára 2021 (pozri body 12 a 17 vyššie), a to z dôvodu, že v tomto štádiu prijímania VVO upravených článkom 11 smernice 2003/87 a delegovaného nariadenia o hodnote referenčných úrovní, upraveného v článku 10a tejto smernice, už táto inštitúcia nemohla zohľadniť zmeny, ktoré mali vplyv na identifikáciu zariadení zahrnutých do ETS a oprávnených na bezodplatné pridelenie kvót. Tieto samostatné tvrdenia sa vo veľkej miere prekrývajú s tvrdeniami predloženými žalobkyňou na podporu prvej časti tretieho žalobného dôvodu a budú preskúmané v tomto rámci.

46 Na druhej strane sa účastníci konania nezhodujú v otázke pôsobnosti pravidiel zaokrúhľovania, ktoré vyplývajú z článku 72 ods. 1 prvého pododseku vykonávacieho nariadenia Komisie (EÚ) 2018/2066 z 19. decembra 2018 o monitorovaní a nahlasovaní emisií skleníkových plynov podľa smernice Európskeho parlamentu a Rady 2003/87/ES, ktorým sa mení nariadenie Komisie (EÚ) č. 601/2012 (Ú. v. EÚ L 334, 2018, s. 1). Najskôr je potrebné preskúmať otázku, či žalobkyňa, ako uvádza, mohla založiť svoje tvrdenie na tom, že zaokrúhlené údaje, ktoré predložila Agentúre na ochranu životného prostredia a ktoré táto agentúra odovzdala Komisii, zodpovedali skutočným emisiám oxidu uhličitého fosílneho pôvodu, ktoré však neboli nulové, ale v rozmedzí od 0 do 0,5 t.

O zohľadnení zaokrúhlených údajov nahlásených počas konania o prijatí napadnutého rozhodnutia

47 Žalobkyňa tvrdí, že v roku 2018, ako to uvádza e-mail, ktorý Agentúra na ochranu životného prostredia zaslala Komisii 4. februára 2021 (pozri bod 17 vyššie), emitovala 0,37 t oxidu uhličitého fosílneho pôvodu. Žalobkyňa predložila aj overené vyhlásenia týkajúce sa rokov 2019 a 2020, podľa ktorých za tieto dva roky emitovala množstvá 0,29 t a 0,46 t oxidu uhličitého fosílneho pôvodu.

48 Žalobkyňa tvrdí, že vzhľadom na to, že dodržala pravidlá zaokrúhľovania stanovené Komisiou tým, že nahlásila nulové emisie za rok 2018, len z tohto dôvodu sa ocitla v nepriaznivejšej situácii, ako je situácia, v ktorej sa ocitli podniky, ktoré v rozpore s týmito pravidlami nahlásili svoje skutočné emisie v prípadoch, keď boli nižšie ako 0,5 t. Tieto zariadenia totiž neboli vylúčené z ETS.

49 Žalobkyňa napokon tvrdí, že stanovisko Komisie, podľa ktorého všetky zariadenia, ktoré emitovali menej ako 0,5 t oxidu uhličitého fosílneho pôvodu, bez ohľadu na to, či vo svojich hláseniach pristúpili alebo nepristúpili k zaokrúhľovaniu, musia byť vylúčené z ETS, predstavuje *a posteriori* odôvodnenie, o ktorom Agentúra na ochranu životného prostredia pred prijatím napadnutého rozhodnutia zjavne nebola informovaná.

50 Komisia spochybňuje argumentáciu žalobkyne.

51 Podľa článku 72 ods. 1 prvého pododseku vykonávacieho nariadenia 2018/2066 „celkové ročné emisie každého zo skleníkových plynov [oxidu uhličitého, oxidu dusného a perfluórouhľovodíkov] sa nahlasujú zaokrúhlené na tony [oxidu uhličitého alebo ekvivalentu oxidu uhličitého]“.

52 Je nesporné a vyplýva to najmä z dokumentov predložených Komisiou v odpovedi na opatrenie na zabezpečenie priebehu konania, ktoré jej adresoval Všeobecný súd, ako aj z dokumentov, ktoré spontánne predložila žalobkyňa, že počas celého konania, ktoré viedlo k prijatiu napadnutého rozhodnutia, boli údaje o emisiách týkajúce sa žalobkyne za referenčné obdobie 2014 – 2018, ktoré Agentúra na ochranu životného prostredia oznámila Komisii, nulové.

53 Žalobkyňa nepopiera, že v rokoch 2014 až 2017 nevypúšťala oxid uhličitý fosílneho pôvodu. Naproti tomu tvrdí, že údaj 0 ton za rok 2018 bol výsledkom zaokrúhlenia jej skutočných emisií 0,37 t smerom nadol. Uvádza, že dodržiavanie pravidiel zaokrúhľovania z jej strany jej spôsobilo ujmu v porovnaní so zariadeniami, ktoré neoznámili nulové údaje, hoci ich skutočné emisie boli nižšie ako 0,5 t a neboli vylúčené z ETS, čo im umožnilo naďalej využívať bezodplatné prideľovanie kvót.

54 Komisia bez toho, aby spochybnila pravdivosť tvrdení žalobkyne, tvrdí, že pravidlá zaokrúhľovania majú kogentnú povahu a že žalobkyňa sa nemôže sťažovať na dôsledky ich uplatnenia.

55 Nemožno však pochybovať o tom, že hoci žalobkyňa dodržala pravidlá zaokrúhľovania upravené v uvedenom ustanovení, nie je to tak v prípade všetkých zariadení uvedených vo VVO. Komisia okrem toho uznáva, že omylom opomenula vylúčiť dve zariadenia, ktorých nahlásené emisie boli nižšie ako 0,5 t, ale neboli zaokrúhlené.

56 Je nepochybne poľutovaniahodné, že Komisia počas prijímania napadnutého rozhodnutia nezaujala k tejto otázke ustálené stanovisko, čo ilustrujú najmä otázky, ktoré položila Agentúre na ochranu životného prostredia, a označenie zariadení, ktoré zamýšľala vylúčiť z ETS. Uplatnenie pravidla zaokrúhľovania totiž vyžaduje článok 72 ods. 1 prvý pododsek vykonávacieho nariadenia 2018/2066. Táto povinnosť je rovnaká ako povinnosť, ktorá bola predtým upravená v článku 72 ods. 1 prvom pododseku nariadenia Komisie (EÚ) č. 601/2012 z 21. júna 2012 o monitorovaní a nahlasovaní emisií skleníkových plynov podľa smernice Európskeho parlamentu a Rady 2003/87/ES (Ú. v. EÚ L 181, 2012, s. 30), ktoré nahrádza. Preto sa uplatňovala tak na výročné správy o emisiách vypracované zariadeniami, na ktoré sa vzťahuje ETS za každý rok v období rokov 2014 – 2018, ako aj na správu o emisiách za referenčné obdobie, ktorú boli členské štáty povinné predložiť na podporu svojich návrhov VVO.

57 Nemožno súhlasiť s tvrdením žalobkyne, že toto pravidlo nemožno uplatniť na určenie toho, či sa zariadenie v zmysle bodu 1 prílohy I smernice 2003/87 má považovať za zariadenie využívajúce výlučne biomasu.

58 Ako totiž vyplýva z článkov 1 a 2 vykonávacieho nariadenia 2018/2066, toto kogentné pravidlo sa vzťahuje na všetky správy o emisiách spojené s činnosťami, ktoré sú uvedené v prílohe I smernice 2003/87. Ide teda o objektívnu metódu uplatniteľnú na všetky zariadenia, ktoré patria do rozsahu pôsobnosti smernice, a to na každý rok referenčného obdobia, ako sa pripomína v bode 56 vyššie, ktoré umožňuje určiť, či sa na zariadenie využívajúce biomasu vzťahuje alebo nevzťahuje výnimka vo vzťahu k výlučnému využívaniu biomasy, v zmysle bodu 1 uvedenej prílohy.

59 Naproti tomu výklad navrhovaný žalobkyňou, podľa ktorého by sa zariadenie využívajúce biomasu, ktoré nahlásilo 0 ton emisií oxidu uhličitého fosílneho pôvodu, malo považovať za zariadenie, ktoré nevyužíva výlučne biomasu, keďže jeho skutočné emisie nie sú nulové, odporuje požiadavke koherencie ETS, ktorá závisí najmä od harmonizácie pravidiel nahlasovania a monitorovania, ktorú má zabezpečiť vykonávacie nariadenie 2018/2066. Navyše treba poznamenať, že bod 3 prílohy I smernice 2003/87 tým, že zariadenia, ktoré produkujú oxid uhličitý fosílneho pôvodu len na účely spúšťania a vypínania výrobného procesu, považuje za zariadenia, ktoré používajú výlučne biomasu, výslovne predpisuje nezaradenie do ETS takých zariadení, ktorých emisie oxidu uhličitého fosílneho pôvodu sú marginálne, ale nie nevyhnutne nulové.

60 V dôsledku toho bola žalobkyňa povinná, ako to urobila, oznámiť nulové emisie oxidu uhličitého fosílneho pôvodu za každý rok referenčného obdobia a najmä zaokrúhliť na nulu svoje hlásenie o emisiách za rok 2018. Bez toho, aby sa to dotklo dôsledkov prípadného porušenia zásady rovnosti zaobchádzania, nie je preto oprávnená sťažovať sa, že Komisia zohľadnila hlásenia týkajúce sa predmetného zariadenia, ktoré jej predložila Agentúra na ochranu životného prostredia a z ktorých vyplývalo, že nedošlo k emisiám oxidu uhličitého fosílneho pôvodu, a teda, že sa používala výlučne biomasa.

O treťom žalobnom dôvode založenom na porušení podstatných formálnych náležitostí

61 Tretí žalobný dôvod založený na porušení podstatných formálnych náležitostí sa delí na tri časti: v prvej časti žalobkyňa poukazuje na porušenie povinnosti náležitej starostlivosti, v druhej časti na porušenie práva byť vypočutý a v tretej časti na porušenie povinnosti odôvodnenia.

– *O prvej časti tretieho žalobného dôvodu založenej na porušení povinnosti náležitej starostlivosti*

62 Žalobkyňa tvrdí, že ak by Komisia správne posúdila informácie predložené Agentúrou na ochranu životného prostredia, dospela by k odlišnému záveru, pokiaľ ide o zahrnutie predmetného zariadenia do ETS. Komisia si teda nesplnila svoju povinnosť náležitej starostlivosti.

63 Podľa žalobkyne je na vylúčenie zariadení, ktoré používajú výlučne biomasu, stanovené v bode 1 prílohy I smernice 2003/87, relevantnou okolnosťou otázka, či predmetné zariadenie vypúšťa emisie oxidu uhličitého fosílneho pôvodu alebo nie. Komisia však nesplnila svoju povinnosť riadne overiť, či toto zariadenie využíva výlučne biomasu. Navyše Komisia položila Agentúre na ochranu životného prostredia otázku, podľa ktorej sa jej zdalo, že toto zariadenie používa „takmer výlučne“

biomasu, čo znamená, že Komisia vedela o používaní palív fosílneho pôvodu týmto zariadením. Úmyselne sa tak rozhodla odmietnuť overené údaje poskytnuté Agentúrou na ochranu životného prostredia, ktorej nestrannosť nemožno spochybniť.

64 Okrem toho Komisia neskoro oznámila Agentúre na ochranu životného prostredia, že zastáva názor, že také zariadenia, ako je zariadenie, o ktoré ide vo veci samej, ktoré nahlásili nulové množstvo emisií oxidu uhličitého fosílneho pôvodu, musia byť vylúčené z ETS. Uloženie údajnej lehoty Agentúre na ochranu životného prostredia, po uplynutí ktorej by už nebolo možné zohľadniť nové údaje, aj keď sú relevantné, bolo zavádzajúce.

65 V replike žalobkyňa okrem iného Komisii vytýka, že Agentúre na ochranu životného prostredia jasne nestanovila lehotu. Komisia sa preto nemôže odvolávať na oneskorenosť niektorých predložených informácií. Podľa žalobkyne by preto Komisia nemohla vylúčiť predmetné zariadenie z ETS, ak by táto inštitúcia zohľadnila, že žalobkyňa zaokrúhlila svoje emisie v súlade s platnými pravidlami, hoci v skutočnosti neboli emisie nulové.

66 Podľa žalobkyne sa Komisia nemôže odvolávať na prekročenie lehoty, ktorú nestanovila. V rozpore s tvrdeniami Komisie neboli informácie poskytnuté Agentúrou na ochranu životného prostredia v e-maile z 26. januára 2021 predložené príliš neskoro na to, aby ich Komisia mohla zohľadniť. Samotná Komisia totiž pristúpila k zmenám aktov, ktoré boli v tom čase v procese prijímania a ktoré sa týkali najmä množstva emisií 10 % najvýkonnejších zariadení spadajúcich pod iné referenčné úrovne produktov. Okrem toho z prílohy A 10 žaloby vyplýva, že dvom zariadeniam bolo povolené poskytnúť aktualizované údaje po prijatí napadnutého rozhodnutia, a teda *a fortiori* po 26. januári 2021.

67 Navyše napadnuté rozhodnutie bolo prijaté viac ako mesiac po tom, čo Agentúra na ochranu životného prostredia oznámila existenciu rozdielneho zaobchádzania so zariadeniami, ktoré údaje vo svojich hláseniach zaokrúhlili alebo nezaokrúhlili, a nariadenie o referenčných hodnotách výrobkov bolo prijaté takmer o mesiac a pol neskôr. Zohľadnenie predmetného zariadenia pri výpočte referenčnej úrovne produktu by predstavovalo len malú úpravu. Hoci Komisia tvrdí, že proces prijímania napadnutého rozhodnutia trval 15 mesiacov, treba poznamenať, že problém súvisiaci so zohľadnením zariadení, ktoré zaokrúhlili svoje hlásenia na nulu, mohla nastoliť Agentúra na ochranu životného prostredia až po uplynutí 12 mesiacov a že oneskorenosť týchto informácií, na ktorú poukazuje Komisia, možno v skutočnosti v značnej miere pripísať Komisii.

68 Komisia spochybňuje argumentáciu žalobkyne.

69 Podľa judikatúry, pokiaľ ide o správne konanie, ktoré sa týka komplexných technických posúdení, inštitúcie a orgány Únie musia disponovať voľnou úvahou tak, aby mohli plniť svoje funkcie. Ak však majú takúto diskrečnú právomoc, má dodržiavanie záruk, ktoré poskytuje právny poriadok Únie v správnych konaniach, o to väčší význam. Medzi tieto záruky patrí najmä povinnosť preskúmať, starostlivo a nestranne, všetky relevantné okolnosti prejednávaného prípadu (pozri v tomto zmysle rozsudok z 21. novembra 1991, Technische Universität München, C-269/90, EU:C:1991:438, body 13 a 14).

70 Ako vyplýva z odôvodnení 2 až 8 napadnutého rozhodnutia, Komisia skontrolovala úplnosť a vzájomný súlad informácií, ktoré jej poskytli príslušné orgány členských štátov.

71 Na rozdiel od toho, čo tvrdí Komisia, žalobkyňa jej vôbec nevytýka, že nevykonala kontroly na mieste, ani že neoverila správnosť hlásení, ktoré predložili zariadenia príslušným orgánom členských štátov. Naproti tomu žalobkyňa tvrdí, že táto inštitúcia nemala odmietnuť ako oneskorené informácie, ktoré jej poskytla Agentúra na ochranu životného prostredia a podľa ktorých jednak žalobkyňa zaokrúhlila svoje správy o emisiách a jednak jej skutočné emisie oxidu uhličitého fosílneho pôvodu neboli v roku 2018 nulové.

72 Podľa článku 11 ods. 1 druhého pododseku smernice 2003/87 mali byť VVO týkajúce sa štvrtého obdobia obchodovania (2021 – 2025) oznámené Komisii do 30. septembra 2019. Je nepochybné, že túto lehotu Agentúra na ochranu životného prostredia v tomto prípade dodržala.

73 Zo spisu naopak vyplýva, že Agentúre na ochranu životného prostredia nebola stanovená žiadna iná lehota než lehota uvedená v bode 72 vyššie. V tejto súvislosti je tvrdenie Komisie, že lehota bola stanovená do 7. decembra 2021, nepresvedčivé. Táto lehota, uvedená v e-maile, bola okamžite spochybnená Agentúrou na ochranu životného prostredia, voči čomu Komisia nenamietala.

74 Okrem toho je nesporné, že zmeny VVO týkajúce sa hodnôt hlásených zariadeniami môžu mať už na prvý pohľad vplyv na vymedzenie referenčnej úrovne produktu v rozsahu, v akom sa na zariadenia vzťahuje ETS. Platí to tým viac pre zariadenia využívajúce biomasu, keďže takéto emisie sa nezohľadňujú vo výpočte množstva kvót, ktoré treba odovzdať. Účastníci konania sa však nezhodujú na dôsledkoch, ktoré mala Komisia v prejednávanej veci vyvodiť z informácií, ktoré jej poskytla Agentúra na ochranu životného prostredia v období od 26. januára do 4. februára 2021. Žalobkyňa tvrdí, že Komisia bola povinná posúdiť všetky relevantné údaje bez ohľadu na dátum ich predloženia, zatiaľ čo Komisia zastáva názor, že len čo sa začalo konanie o prijatí nariadenia, ktorým sa stanovujú referenčné úrovne produktov, bolo príliš neskoro na to, aby sa jej predkladali zmeny, ktoré by mohli spochybniť návrhy referenčných úrovní. Komisia tvrdí, že ak by sa takéto zmeny mali zohľadniť, prijatie aktov nevyhnutných na bezodplatné pridelenie kvót by sa značne oneskorilo.

75 Je však nesporné, že v čase, keď Agentúra na ochranu životného prostredia upozornila Komisiu na problémy spojené s rozdielmi v zaokrúhľovaní hlásených hodnôt a *a fortiori*, keď Agentúra na ochranu životného prostredia informovala Komisiu, že hodnota emisií predmetného zariadenia nebola v roku 2018 nulová, ale bola 0,3727 t oxidu uhličitého fosílneho pôvodu (pozri bod 17 vyššie), teda 4. februára 2021, bol návrh nariadenia o referenčnej hodnote produktov už predložený výboru pre klimatickú zmenu. E-mailom z 1. februára 2021 (pozri bod 16 vyššie) Komisia informovala Agentúru na ochranu životného prostredia, že ešte bolo možné zohľadniť len zmeny, ktoré nemajú vplyv na referenčné úrovne produktov.

76 Je pravda, že Komisia dôvodne tvrdí, že článok 10a smernice 2003/87 stanovuje, že bezodplatné prideľovanie kvót predpokladá predchádzajúce vymedzenie referenčných úrovní podľa jednotlivých odvetví činnosti a že podľa článku 11 ods. 2 uvedenej smernice k bezodplatnému prideleniu kvót musí dôjsť pred 28. februárom aktuálneho roka. Článok 10a ods. 2 tejto smernice totiž tým, že stanovuje, že východiskovým bodom referenčných úrovní *ex ante* je priemerný výkon 10 % najúčinnejších zariadení v odvetví, predpokladá vytvorenie zoznamu zariadení zahrnutých do ETS. V súlade s tým je v zásade na Komisii, aby prijala opatrenia potrebné na organizáciu správneho konania s cieľom zabezpečiť dodržanie lehôt stanovených v článku 11 ods. 2 smernice, najmä stanovením lehôt pre vnútroštátne orgány na predloženie všetkých informácií potrebných

na vypracovanie zoznamu zariadení zahrnutých do ETS a ich energetickej účinnosti. Ako však bolo uvedené v bode 73 vyššie, zo spisu nevyplýva, že by Komisia v prejednávanej veci jednoznačne uložila Agentúre na ochranu životného prostredia záväznú lehotu.

77 Za týchto okolností bola Komisia povinná zohľadniť informácie, ktoré jej boli poskytnuté.

78 Ako však vyplýva z e-mailu Komisie z 1. februára 2021 adresovaného Agentúre na ochranu životného prostredia (pozri bod 16 vyššie), Komisia v prejednávanej veci v zásade odmietla zohľadniť všetky nové informácie, ktoré by mohli mať vplyv na zoznam zahrnutých zariadení a na výpočet referenčných úrovní. Toto odmietnutie potvrdil e-mail Komisie zo 16. februára 2021 (pozri bod 18 vyššie), v ktorom Komisia oznámila Agentúre na ochranu životného prostredia, že nemôže zohľadniť informácie, ktoré jej táto agentúra oznámila 4. februára 2021, týkajúce sa jednak zahrnutia dvoch zariadení, ktoré nahlásili hodnoty, ktoré nie sú nulové, ale nižšie ako 0,5 t emisií oxidu uhličitého fosílneho pôvodu, a jednak vylúčenia zariadenia žalobkyne, keďže žalobkyňa zaokrúhlila svoje správy o emisiách za rok 2018 na 0 ton, hoci jej skutočné nezaokrúhlené emisie boli vyššie ako 0 ton a nižšie ako 0,5 t. Komisia tým porušila povinnosť starostlivo a nestranne preskúmať všetky relevantné okolnosti prejednávanej veci, ktorá jej vyplýva z judikatúry citovanej v bode 77 vyššie.

79 Okrem toho, ako tvrdí žalobkyňa, treba poznamenať, že kritérium vylúčenia uvedené v liste s pripomienkami Komisie z 19. mája 2020, ktorý bol zaslaný Agentúre na ochranu životného prostredia (pozri bod 7 vyššie), sa týkalo využitia, hoci aj počas jediného roka referenčného obdobia, takmer 100 % biomasy. Keďže toto kritérium bolo prísnejšie ako kritérium, ktoré napokon prijala Komisia, táto nesprávna informácia mala ten následok, že Agentúre na ochranu životného prostredia bola odňatá možnosť presne poznať počas konania o prijatí napadnutého rozhodnutia výklad Komisie, pokiaľ ide o bod 1 prílohy I smernice 2003/87 Komisie.

80 Z bodov 51 až 60 vyššie však vyplýva, že zohľadnenie údajov predložených 4. februára 2021 Agentúrou na ochranu životného prostredia nemohlo mať ani najmenší vplyv na vylúčenie zariadenia žalobkyne, pretože, ako vyplýva z bodov 51 až 60 vyššie, zariadenia, ktoré emitovali menej ako 0,5 t oxidu uhličitého fosílneho pôvodu sa mali v zmysle bodu 1 prílohy I smernice 2003/87 považovať za zariadenia, ktoré používajú výlučne biomasu. Navyše z vyhlásení účastníkov konania na pojednávaní vyplýva, že maximálne zníženie referenčnej úrovne stanovené v článku 10a ods. 2 písm. b) uvedenej smernice (pozri bod 36 vyššie) bolo dosiahnuté, takže je pravdepodobné, že by zahrnutie výkonnejšieho zariadenia, než je priemer, alebo vylúčenie dvoch nesprávne zahrnutých zariadení malo v prejednávanej veci, vzhľadom na veľký počet zariadení, na ktoré sa vzťahuje táto referenčná úroveň, nulový alebo veľmi prinajlepšom veľmi okrajový význam.

81 Za týchto podmienok treba dospieť k záveru, že porušenie povinnosti Komisie starostlivo a nestranne preskúmať všetky relevantné okolnosti prejednávanej veci, konštatované v bode 78 vyššie, nemá vplyv na zákonnosť vylúčenia predmetného zariadenia z ETS. Treba tiež poznamenať, že v rámci tohto sporu Všeobecný súd nerozhoduje o otázke zahrnutia dvoch ďalších zariadení uvedených v e-maile zo 4. februára 2021 do VVO oznámeného Švédskym kráľovstvom, ktoré nahlásili, bez zaokrúhľovania, emisie oxidu uhličitého fosílneho pôvodu menšie ako 0,5 t.

82 Z toho vyplýva, že napriek chybe, ktorej sa Komisia dopustila tým, že zásadne odmietla zohľadniť informácie, ktoré jej poskytla Agentúra na ochranu životného prostredia 4. februára 2021, treba prvú časť tretieho žalobného dôvodu zamietnuť.

– *O druhej časti tretieho žalobného dôvodu založenej na porušení práva byť vypočutý*

83 Žalobkyňa tvrdí, že Komisia tým, že neumožnila žalobkyni pred prijatím napadnutého rozhodnutia predložiť pripomienky, porušila jej právo byť vypočutá. Domnieva sa, že toto porušenie je v rozpore s článkom 41 Charty základných práv Európskej únie a že v prípade neexistencie tohto porušenia by mohla preukázať, že predmetné zariadenie nevyužíva výlučne biomasu, ale že jeho emisie oxidu uhličitého boli čiastočne fosílneho pôvodu. Tvrdí, že by sa mohla lepšie brániť, ak by bolo dodržané jej právo byť vypočutá. Uvádza, že Komisii mohla oznámiť, že svoje emisie oxidu uhličitého fosílneho pôvodu zaokrúhlila na nulu, hoci tieto emisie neboli nulové, a že má v úmysle naďalej vypúšťať oxid uhličitý fosílneho pôvodu v období 2021 – 2025.

84 Žalobkyňa tiež tvrdí, že napadnuté rozhodnutie sa jej dotýka veľmi nepriaznivo. Na jednej strane tvrdí, že bola ukrátená o ročný zisk vo výške viac ako 3 milióny eur odhadovaný na základe bezodplatného pridelenia emisných kvót, ktoré využívala v roku 2020. Na druhej strane tvrdí, že vylúčenie predmetného zariadenia z ETS ju zbavuje povolenia na vypúšťanie oxidu uhličitého fosílneho pôvodu a vystavuje ju trestným sankciám.

85 Žalobkyňa napokon uvádza, že odkedy má bod 1 prílohy I smernice 2003/87 aktuálne znenie, prípadná okolnosť, že počas referenčného obdobia (2014 – 2018) používala len biomasu by nemala byť rozhodujúca pre otázku, či mala v nasledujúcich rokoch v úmysle vypúšťať oxid uhličitý fosílneho pôvodu. Domnieva sa, že ak by mohla uplatniť toto tvrdenie, mohla by preukázať právo predmetného zariadenia zostať v ETS.

86 Komisia spochybňuje argumentáciu žalobkyne.

87 Podľa článku 41 ods. 2 písm. a) Charty základných práv má každý právo byť vypočutý pred prijatím akéhokoľvek individuálneho opatrenia, ktoré by sa ho mohlo nepriaznivo dotknúť.

88 Z judikatúry vyplýva, že dodržiavanie práv na obranu v každom konaní začatom proti nejakej osobe, ktoré môže viesť k aktu spôsobujúcemu ujmu, predstavuje základnú zásadu práva Únie, ktorá musí byť zaručená aj vtedy, ak neexistuje žiadna právna úprava tohto konania. Právo byť vypočutý zaručuje každému možnosť oznámiť účinne a efektívne svoj názor v priebehu správneho konania, a to skôr, ako bude prijaté akékoľvek rozhodnutie, ktoré môže nepriaznivo ovplyvniť jeho záujmy (pozri rozsudky z 9. júna 2005, Španielsko/Komisia, C-287/02, EU:C:2005:368, bod 37 a citovanú judikatúru, a z 22. novembra 2012, M., C-277/11, EU:C:2012:744, bod 87 a citovanú judikatúru).

89 V prejednávanej veci nebolo právo byť vypočutý porušené. Ako totiž tvrdí Komisia, konanie upravené v článku 11 ods. 3 smernice 2003/87 sa začína len voči dotknutému členskému štátu. Cieľom tohto postupu je, aby sa Komisia uistila, že VVO týkajúce sa bezodplatného prideľovania emisných kvót, ktoré predložil dotknutý členský štát, sú v súlade s pravidlami uvedenými v článku 10a ods. 1 uvedenej smernice.

90 Pokiaľ ide o tento postup, podľa článku 14 delegovaného nariadenia Komisie (EÚ) 2019/331 z 19. decembra 2018, ktorým sa ustanovujú prechodné pravidlá harmonizácie bezodplatného prideľovania emisných kvót podľa článku 10a smernice Európskeho parlamentu a Rady 2003/87/ES, platné v celej Únii (Ú. v. EÚ L 59, 2019, s. 8), dotknutí prevádzkovatelia zariadení nemajú nijaké osobitné procesné práva. Podľa pravidiel stanovených v uvedenom delegovanom nariadení musia byť prevádzkovatelia dotknutých zariadení vypočutí v rámci

vnútroštátneho konania, ktoré sa týka predloženia zoznamu zariadení, na ktoré sa vzťahuje smernica 2003/87, Komisii, ako aj bezodplatných kvót pridelených každému zariadeniu. V tejto súvislosti článok 3 tohto delegovaného nariadenia stanovuje, že členské štáty prijmú príslušné správne opatrenia na vykonávanie pravidiel tohto nariadenia. Okrem toho žalobkyňa netvrdila, že pred Agentúrou na ochranu životného prostredia nemohla užitočným a účinným spôsobom vyjadriť svoje stanovisko (pozri v tomto zmysle rozsudok z 26. septembra 2014, Arctic Paper Mochenwangen/Komisia, T-634/13, neuverejnený, EU:T:2014:828, bod 105 a citovanú judikatúru).

91 Z toho vyplýva, že druhá časť tretieho žalobného dôvodu musí byť zamietnutá.

– *O tretej časti tretieho žalobného dôvodu založenej na porušení povinnosti odôvodnenia*

92 Žalobkyňa tvrdí, že na to, aby napadnuté rozhodnutie splnilo povinnosť odôvodnenia stanovenú v článku 296 ZFEÚ, malo na jednej strane uviesť dôvody opodstatňujúce výklad kritérií uplatnenia výnimky pre biomasu zo strany Komisie a na druhej strane výslovne uviesť dôvody, pre ktoré po prvé skutočnosť, že vypúšťala oxid uhličitý fosílneho pôvodu, nebola relevantná, po druhé so zariadeniami s porovnateľnými úrovňami emisií sa zaobchádzalo rozdielne, po tretie Komisia nezohľadnila informácie týkajúce sa existencie jej emisií oxidu uhličitého fosílneho pôvodu, ktoré jej oznámila Agentúra na ochranu životného prostredia, po štvrté žalobkyňa nebola vypočutá napriek informáciám, ktoré mala Komisia k dispozícii, a po piate pri určení, či sa na žalobkyňu vzťahuje výnimka týkajúca sa biomasy, Komisia zohľadnila len emisie oxidu uhličitého fosílneho pôvodu pochádzajúce z dotknutého zariadenia, a nie jeho súčasné alebo budúce emisie.

93 Komisia spochybňuje argumentáciu žalobkyne.

94 V odôvodnení vyžadovanom článkom 296 ZFEÚ musia byť jasne a jednoznačne uvedené úvahy autora napadnutého aktu, aby sa dotknuté osoby mohli oboznámiť s dôvodmi prijatia opatrenia a brániť svoje práva a aby mohol súd Únie vykonať svoje preskúmanie (pozri rozsudok z 23. septembra 2009, Poľsko/Komisia, T-183/07, EU:T:2009:350, bod 136 a citovanú judikatúru).

95 Požiadavka odôvodnenia musí byť posúdená v závislosti od okolností prejednávanej veci, najmä obsahu aktu, povahy uvádzaných žalobných dôvodov a záujmu, aký môžu mať osoby, ktorým je akt určený, alebo iné osoby, ktorých sa akt priamo a osobne týka, na tom, aby dostali vysvetlenie. Nevyžaduje sa, aby odôvodnenie špecifikovalo všetky relevantné skutkové a právne okolnosti, pretože otázka, či odôvodnenie aktu spĺňa požiadavky článku 296 ZFEÚ, sa musí posudzovať s ohľadom nielen na jeho znenie, ale tiež na jeho kontext, ako aj na súhrn právnych pravidiel upravujúcich predmetnú oblasť (pozri rozsudok z 23. septembra 2009, Poľsko/Komisia, T-183/07, EU:T:2009:350, bod 137 a citovanú judikatúru).

96 Ďalej je potrebné pripomenúť, že dodržanie povinnosti odôvodnenia v zmysle článku 296 ZFEÚ, pokiaľ ide o rozhodnutie Komisie o VVO na účely prechodného bezodplatného prideľovania emisných kvót skleníkových plynov v súlade s článkom 11 ods. 3 smernice 2003/87, má o to zásadnejší význam, že v predmetnej veci z výkonu právomoci kontroly Komisie v zmysle uvedeného ustanovenia vyplývajú komplexné hospodárske a ekologické hodnotenia a že preskúmanie zákonnosti a dôvodnosti týchto hodnotení zo strany súdu Únie je obmedzené (pozri analogicky rozsudok z 23. septembra 2009, Poľsko/Komisia, T-183/07, EU:T:2009:350, bod 138 a citovanú judikatúru).

97 V prejednávanej veci z dôvodov uvedených v odôvodnení 11 napadnutého rozhodnutia (pozri bod 20 vyššie) jednoznačne vyplývajú dôvody napadnutého rozhodnutia. Z uvedeného odôvodnenia totiž vyplýva, že Komisia sa domnievala, že predmetné zariadenie musí byť vylúčené z ETS na základe bodu 1 prílohy I smernice 2003/87, pretože využívalo výlučne biomasu.

98 Keďže tieto informácie postačovali na to, aby mohla žalobkyňa účinne podať žalobu a aby mohol Všeobecný súd posúdiť zákonnosť napadnutého rozhodnutia, Komisia preto nebola povinná, v rozpore s tvrdením žalobkyne, poskytnúť osobitné odôvodnenie k otázkam uvedeným v bode 92 vyššie.

99 Tretia časť tretieho žalobného dôvodu a v dôsledku toho aj tento žalobný dôvod ako celok musia byť preto zamietnuté.

O dôvodnosti napadnutého rozhodnutia

100 Najprv je potrebné preskúmať piaty žalobný dôvod žalobkyne, ktorý sa týka zákonnosti výkladu kritérií vylúčenia, ktorý prijala Komisia v napadnutom rozhodnutí. Na podporu tohto žalobného dôvodu totiž žalobkyňa uvádza, že Komisia tým, že konštatovala, že majú byť z ETS vylúčené všetky zariadenia, ktoré nahlásili nulové emisie oxidu uhličitého fosílneho pôvodu, vrátane tých, ktoré zaokrúhlili svoje skutočné emisie na nulu, porušila základné ustanovenia smernice 2003/87.

O Piatom žalobnom dôvode založenom na porušení smernice 2003/87

101 Tento žalobný dôvod má dve časti. Na podporu prvej časti tohto žalobného dôvodu žalobkyňa tvrdí, že Komisia pri určovaní toho, či sporné zariadenie mohlo spadať pod ETS nesprávne zohľadnila referenčné obdobie vymedzené v článku 2 ods. 14 delegovaného nariadenia 2019/331. Na podporu druhej časti tohto žalobného dôvodu uvádza, že výklad smernice 2003/87 a najmä bodu 1 jej prílohy I zo strany Komisie je poznačený viacerými nesprávnymi právnymi posúdeniami.

– O prvej časti piateho žalobného dôvodu založenej na nesprávnom zohľadnení časovo predchádzajúcich hodnôt

102 Žalobkyňa tvrdí, že z článku 11 smernice 2003/87 vyplýva, že referenčné obdobie vymedzené v článku 2 ods. 14 delegovaného nariadenia 2019/331, a to obdobie od roku 2014 do roku 2018, je relevantné len na určenie množstva kvót, ktoré môžu byť pridelené bezodplatne. Naopak, nemožno preukázať žiadnu súvislosť medzi týmto referenčným obdobím a výnimkou týkajúcou sa vylúčenia zariadení, ktoré využívajú výlučne biomasu, stanovenou v bode 1 prílohy I tejto smernice. Žalobkyňa sa preto domnieva, že Komisia sa dopustila nesprávneho právneho posúdenia, keď vylúčila predmetné zariadenie z ETS na základe toho, že počas referenčného obdobia neoznámilo žiadne emisie oxidu uhličitého fosílneho pôvodu.

103 Podľa žalobkyne by naopak odpoveď na otázku, či zariadenie patrí do pôsobnosti ETS, nemala závisieť od jeho historických emisií, ktoré sú staršie ako dva roky, ale od emisií skutočne vypustených v čase prijatia VVO a od zámeru podniku vypúšťať ich v budúcnosti. V opačnom prípade by podnik, ktorý má v úmysle vypúšťať oxid uhličitý fosílneho pôvodu, bol zbavený možnosti získať potrebné povolenie.

104 Komisia spochybňuje argumentáciu žalobkyne.

105 Podľa článku 11 ods. 1 druhého pododseku smernice 2003/87 sa zoznam zariadení, na ktoré sa vzťahuje táto smernica, na päťročné obdobie začínajúce 1. januára 2021 predloží najneskôr do 30. septembra 2019 a následne sa zoznamy na každé nasledujúce päťročné obdobie predkladajú každých päť rokov. Každý zoznam obsahuje informácie o výrobnej činnosti, prenose tepla a plynov, výrobe elektrickej energie a emisiách na úrovni podzariadení za päť kalendárnych rokov pred jeho predložením. Kvóty sa prideľujú bezodplatne len zariadeniam, o ktorých sa takéto informácie poskytli.

106 Článok 2 bod 14 delegovaného nariadenia 2019/331 definuje „základné obdobie“ ako „obdobie piatich kalendárnych rokov pred lehotou na predloženie údajov Komisii podľa článku 11 ods. 1 smernice 2003/87“.

107 Článok 11 ods. 1 prvý pododsek smernice 2003/87 znie:

„Každý členský štát… uverejní a predloží Komisii zoznam zariadení na svojom území, na ktoré sa vzťahuje… smernica [2003/87], ako aj každé bezodplatné pridelenie kvót každému zariadeniu…“

108 Predovšetkým treba uviesť, že článok 11 ods. 1 smernice 2003/87 odkazuje na „zoznam zariadení, na ktoré sa vzťahuje [táto] smernica“. Na druhej strane v ustanoveniach tejto smernice nemá oporu výklad žalobkyne, podľa ktorého je potrebné rozlišovať medzi referenčným obdobím, u ktorého je pri výpočte množstva kvót, ktoré mu môžu byť bezodplatne pridelené, potrebné zohľadniť historické údaje každého zariadenia, a obdobím, ktoré je potrebné zohľadniť pri vylúčení zariadení využívajúcich výlučne biomasu.

109 Pojem „zariadenia, na ktoré sa vzťahuje [smernica 2003/87]“ totiž nemožno vykladať nezávisle od článku 2 ods. 1 tejto smernice, ktorý odkazuje na činnosti uvedené v prílohe I tejto smernice, ktorej bod 1 stanovuje vylúčenie zariadení využívajúcich výlučne biomasu. Zo štruktúry týchto ustanovení teda spoločne vyplýva, že na to, aby boli zariadenia oprávnené na bezodplatné prideľovanie kvót, musia byť uvedené v zozname VVO, čo predpokladá, že spĺňajú jedno z kritérií na zaradenie do ETS uvedených v tejto prílohe.

110 Rozlišovanie, na ktoré poukázala žalobkyňa a podľa ktorého je potrebné zohľadniť budúce zámery prevádzkovateľa na to, aby mohol byť uvedený vo VVO, a teda využívať bezplatné pridelenie kvót, je preto v rozpore s jasnými ustanoveniami smernice 2003/87.

111 Prvú časť piateho žalobného dôvodu tak treba zamietnuť.

– *O druhej časti piateho žalobného dôvodu založenej na nesprávnom právnom posúdení*

112 V prvom rade žalobkyňa tvrdí, že zmena bodu 1 prílohy I smernice 2003/87 vykonaná smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2009/29/ES z 23. apríla 2009, ktorou sa mení a dopĺňa smernica 2003/87/ES s cieľom zlepšiť a rozšíriť schému Spoločenstva na obchodovanie s emisnými kvótami skleníkových plynov (Ú. v. EÚ L 140, 2009, s. 63), má za cieľ zmierniť obmedzenia prevádzkovateľov zariadení, ktoré využívajú biomasu tým, že ich oslobodí od povinností podávať hlásenia potrebné na získanie kvót, ktoré sa vyžadujú na pokrytie emisií z ich výrobného procesu. Podľa názoru žalobkyne je táto výnimka v porovnaní s ostatnými zmenami zavedenými smernicou menej významná.

113 V druhom rade žalobkyňa tvrdí, že naopak ústredným prvkom zmien a doplnení ETS vykonaných smernicou 2009/29 bolo vymedzenie referenčných úrovní produktov na účely výpočtu množstva bezodplatne prideľovaných emisných kvót. Pripomína, že článok 10a smernice 2003/87, ktorý bol zavedený smernicou 2009/29, definuje kvóty, ktoré sa majú prideliť na základe emisií vypustených 10 % environmentálne najúčinnejších zariadení a množstiev vyprodukovaných každým zariadením bez ohľadu na jeho skutočné emisie. Cieľom tohto nového ustanovenia teda bolo povzbudiť každého prevádzkovateľa, aby znížil podiel svojich emisií na výrobe, a jedna z metód výslovne uvedená na tento účel spočívala v podpore využívania obnoviteľnej biomasy namiesto fosílnych palív. V každom prípade bolo podľa žalobkyne výslovným cieľom zavedených zmien nepodnecovať prevádzkovateľov k zvyšovaniu emisií (článok 10a smernice 2003/87 a odôvodnenie 23 smernice 2009/29).

114 Žalobkyňa tvrdí, že zohľadnenie ekologickej účinnosti biomasy vyplýva zo skutočnosti, že emisiám uvoľneným biomasou sa pripisuje faktor rovný nule a že výpočet emisií uvoľnených 10 % najúčinnejších zariadení zohľadňuje len emisie palív fosílneho pôvodu. Pri uplatnení tejto logiky by však bolo absurdné, keby nebolo možné zohľadniť zníženie emisií na nulu, ku ktorému by došlo, keby sa prevádzkovateľom podarilo úplne nahradiť fosílne palivá biomasou. V takejto situácii by boli hospodárske subjekty motivované nepoužívať výlučne biomasu, aby mohli naďalej využívať výhody bezodplatného prideľovania kvót. Podľa žalobkyne je v priamom rozpore so znením a systematikou článku 10a smernice 2003/87 výklad výnimky týkajúcej sa biomasy, ktorý Komisia podala v napadnutom rozhodnutí, pretože vedie k paradoxnému výsledku vylúčenia dotknutého zariadenia, ktoré je jedným z ekologicky najúčinnejších, z referenčnej úrovne produktu.

115 V treťom rade v dôsledku vyššie uvedených skutočností sa žalobkyňa domnieva, že výklad bodu 1 prílohy I smernice 2003/87 uvedený v napadnutom rozhodnutí je v rozpore s článkom 10a tejto smernice, ktorý by však mal mať v tomto ohľade prednosť.

116 Komisia spochybňuje argumentáciu žalobkyne.

117 V prvom rade, ako správne uvádza Komisia, zmena bodu 1 prílohy I smernice 2003/87, ktorá vylučuje zariadenia využívajúce výlučne biomasu, nemá doplnkový charakter, pretože vymedzuje rozsah pôsobnosti ETS. Článok 2 smernice totiž definuje zariadenia, na ktoré sa vzťahuje ETS, a to odkazom na prílohu, a teda najmä na predmetné ustanovenie. Okrem toho žalobkyňa nepredložila žiadne dôkazy na podporu svojho tvrdenia, že jediným účelom tohto ustanovenia je znížiť administratívnu záťaž, ktorou ETS zaťažuje zariadenia, na ktoré sa vzťahuje. Vymedzenie pôsobnosti tejto smernice, ktoré vylučuje zariadenia využívajúce výlučne biomasu, teda nie je vo vzťahu k článku 10a tej istej smernice sekundárne. V ňom definované *ex ante* referenčné úrovne sa majú vzťahovať len na zariadenia, na ktoré sa vzťahuje ETS.

118 V druhom rade, ako tvrdí žalobkyňa, vylúčenie zariadení využívajúcich výlučne biomasu bráni zohľadneniu ekologickej výkonnosti takýchto zariadení pri výpočte referenčných úrovní. Na druhej strane však dotknuté zariadenia nie sú povinné odovzdať kvóty v počte rovnajúcom sa emisiám oxidu uhličitého, ktoré tieto zariadenia vyprodukovali, čo už predpokladala príloha IV smernice 2003/87 v jej pôvodnom znení. Táto okolnosť síce neumožňuje zohľadniť environmentálnu výkonnosť zariadení využívajúcich výlučne biomasu, umožňuje však zamedziť bezprácnemu zisku, ktorý by bol výsledkom toho, že zariadenie, o ktorom sa predpokladá, že nevypúšťa oxid uhličitý, by mohlo využívať bezodplatne pridelené emisné kvóty. Skutočnosť, že neexistuje žiaden vplyv na hodnoty zariadení využívajúcich výlučne biomasu však neznamená, že bod 1 prílohy I uvedenej smernice možno vykladať nezávisle od článku 11 smernice. Ako totiž

vyplýva z analýzy prvej časti tohto žalobného dôvodu, začlenenie zariadenia využívajúceho biomasu do ETS je spojené so skutočnosťou, že počas referenčného obdobia emitovalo oxid uhličitý fosílneho pôvodu.

119 V treťom rade výklad bodu 1 prílohy I smernice 2003/87, podľa ktorého musia byť vylúčené zariadenia, ktorých emisie boli počas referenčného obdobia nulové, nie je v rozpore ani s článkom 10a tejto smernice. Toto ustanovenie totiž nevyžaduje zohľadnenie environmentálnych výsledkov dosiahnutých zariadeniami, na ktoré sa nevzťahuje ETS, ale naopak stanovuje, že sa musia zohľadniť emisie zariadení, na ktoré sa vzťahuje *ex ante* referenčná úroveň. Keďže však tieto zariadenia sú vylúčené, pretože využívajú len biomasu, nemožno ich považovať za zariadenia, ktoré spadajú pod takúto referenčnú úroveň.

120 Vo štvrtom rade je nesporné, že zariadenia, na ktoré sa nevzťahuje ETS, nemajú nárok na získanie bezodplatných kvót. Z toho vyplýva, že keďže predmetné zariadenie bolo vylúčené z ETS, žalobkyňa nie je na účely takéhoto prideľovania v porovnateľnej situácii ako iné podniky vlastniace zariadenia, ktoré spadajú pod ETS a sú povinné odovzdať počet kvót rovnajúci sa ich emisiám. V dôsledku toho sa žalobkyňa vyhýba aj riziku, že v prípade porušenia povinností zo strany zariadení zahrnutých do ETS jej budú uložené sankcie stanovené v článku 16 smernice 2003/87. Preto okolnosť, že výklad bodu 1 prílohy I uvedenej smernice uvedený v napadnutom rozhodnutí vedie k tomu, že žalobkyňa už nemôže využívať bezodplatné pridelenie kvót nemôže porušovať zásadu rovnosti zaobchádzania.

121 V piatom rade zo žiadneho ustanovenia smernice 2003/87 nevyplýva, že zaradenie zariadenia do ETS je prísne neutrálne z hľadiska konkurenčnej situácie týchto zariadení vo vzťahu k tým, ktoré do ETS nie sú zaradené alebo sú z ETS vylúčené. Z toho vyplýva, že skreslenie hospodárskej súťaže, na ktoré poukazuje žalobkyňa, nemôže zakladať nezákonnosť výkladu bodu 1 prílohy I uvedenej smernice zo strany Komisie v napadnutom rozhodnutí.

122 V šiestom rade na rozdiel od toho, čo tvrdí žalobkyňa, okolnosť, že výklad bodu 1 prílohy I smernice 2003/87 v napadnutom rozhodnutí môže viesť k tomu, že takto vylúčené zariadenia prestanú používať výlučne biomasu, nemôže zakladať nezákonnosť tohto výkladu. Celkový cieľ zníženia emisií sledovaný ETS totiž nemôže viesť k neplatnosti vylúčenia zariadení, ktoré používajú výlučne biomasu z toho dôvodu, že niektorých prevádzkovateľov by to mohlo viesť k tomu, že slobodne urobia ekologicky menej efektívne rozhodnutia. Takéto prípady sú totiž neoddeliteľne spojené s akýmkoľvek účinkom prahovej hodnoty, ktorým sa nemožno vyhnúť v prípadoch, keď je pôsobnosť takého opatrenia, akým je ETS, ohraničená. V dôsledku toho žalobkyňa nemôže dôvodne tvrdiť, že vylúčenie zariadení používajúcich výlučne biomasu z mechanizmov bezodplatného prideľovania kvót je v rozpore s cieľmi uvedenej smernice a porušuje zásadu proporcionality.

123 Žalobkyňa teda nepreukázala nezákonnosť výkladu bodu 1 prílohy I smernice 2003/87, ktorý prijala Komisia v napadnutom rozhodnutí. V dôsledku toho je potrebné zamietnuť druhú časť piateho žalobného dôvodu, a teda aj tento žalobný dôvod ako celok.

O prvom žalobnom dôvode založenom na zjavne nesprávnom posúdení

124 Žalobkyňa tvrdí, že Komisia sa tým, že konštatovala, že predmetné zariadenie využíva výlučne biomasu, dopustila zjavne nesprávneho posúdenia. V tejto súvislosti uvádza, že predmetné zariadenie vypúšťalo oxid uhličitý fosílneho pôvodu počas referenčného obdobia, t. j. v roku 2018, ako aj v rokoch 2019 a 2020, a že nahlásené hodnoty 0 t boli výsledkom zaokrúhľovania. Komisia

tým, že odmietla zohľadniť tieto informácie, ktoré jej oznámila Agentúra na ochranu životného prostredia pred prijatím napadnutého rozhodnutia, nielenže rozdielne zaobchádzala s porovnateľnými zariadeniami, keďže nenamietala proti tomu, aby boli do švédskeho VVO zahrnuté zariadenia, ktoré emitovali rovnaké ekvivalenty oxidu uhličitého fosílneho pôvodu, ale tiež nesprávne odmietla zohľadniť relevantné informácie. Dopustila sa teda zjavne nesprávneho posúdenia, keď sa domnievala, že predmetné zariadenie používa výlučne biomasu v zmysle bodu 1 prílohy I smernice 2003/87.

125 Okrem toho Komisia nedodržiavala jednotný postup. Zdá sa totiž, že Komisia teraz založila svoj výklad vylúčenia založeného na výhradnom používaní biomasy na skutočnosti, že zariadenie nenahlásilo žiadne emisie oxidu uhličitého fosílneho pôvodu za celé päťročné referenčné obdobie, pričom nenulové hlásenie za jediný rok uvedeného obdobia postačuje na to, aby sa na zariadenie nevzťahovalo vylúčenie z ETS. Vo svojom liste s pripomienkami z 19. mája 2020 však Komisia zaujala iné stanovisko, podľa ktorého by na odôvodnenie vylúčenia zariadenia stačila samotná skutočnosť, že počas jediného roka referenčného obdobia vykázalo emisie blízke nule. Na základe takýchto kritérií, ktoré žalobkyňa spochybňuje, sa domnieva, že mala byť vylúčená aj v treťom období obchodovania od roku 2013 do roku 2020.

126 Žalobkyňa tak tvrdí, že z dôvodu napadnutého rozhodnutia sa ocitla v paradoxnej situácii, pretože na to, aby mohla v budúcnosti využiť bezodplatné pridelenie emisných kvót, už mala zvýšiť svoje emisie oxidu uhličitého fosílneho pôvodu na viac ako jednu tonu ročne. Okrem toho by bola pripravená zvýšiť tieto emisie nad päť ton ročne, ak by mala byť prijatá zmena právnej úpravy, ktorá rozšíri vylúčenie na výhradné použitie biomasy v zariadeniach vypúšťajúcich menej ako päť ton oxidu uhličitého fosílneho pôvodu ročne.

127 Okrem toho, keďže nie sú formulované úplne rovnako, body 1 a 3 prílohy I smernice 2003/87 (pozri bod 40 vyššie) by sa nemali týkať rovnakých zariadení. Bolo by preto nelogické posudzovať zariadenia s nízkymi emisiami oxidu uhličitého fosílneho pôvodu vo všetkých prípadoch rovnako ako zariadenia využívajúce fosílne palivá len vo fázach spúšťania a vypínania jednotky. Preto na rozdiel od toho, čo tvrdí Komisia, nízke emisie oxidu uhličitého fosílneho pôvodu neznamenajú, že ich možno považovať na účely výnimky upravenej v bode 1 uvedenej prílohy za bezvýznamné.

128 Žalobkyňa napokon odkazuje na svoju argumentáciu, ktorej cieľom je preukázať, že informácie, ktoré mohli odôvodniť ponechanie predmetného zariadenia v ETS, Agentúra na ochranu životného prostredia odovzdala Komisii k dátumu, ktorý nebránil ich zohľadneniu (pozri body 66 a 67 vyššie).

129 Komisia spochybňuje argumentáciu žalobkyne.

130 Podľa judikatúry, v technicky zložitom a neustále sa vyvíjajúcom rámci, akým je rámec vo veci samej, majú orgány Únie širokú mieru voľnej úvahy, najmä pokiaľ ide o posúdenie skutkových okolností vedeckej a technickej povahy, ktoré sú veľmi komplexné, na určenie povahy a rozsahu opatrení, ktoré prijímajú, pričom preskúmanie súdom Únie sa musí obmedziť na to, či pri výkone takejto právomoci nedošlo k zjavnému porušeniu alebo zneužitiu právomoci alebo či tieto orgány zjavne neprekročili hranice svojej voľnej úvahy. V takomto kontexte súd Únie svojím posúdením skutkových okolností vedeckej a technickej povahy nemôže nahradiť posúdenie inštitúcií, ktorým ZFEÚ zverila výlučne túto úlohu (pozri v tomto zmysle rozsudok z 21. júla 2011, Etimine, C-15/10, EU:C:2011:504, bod 60 a z 21. júna 2018, Poľsko/Parlament a Rada, C-5/16, EU:C:2018:483, bod 150 a citovanú judikatúru).

131 Okrem toho treba spresniť, že široká miera voľnej úvahy orgánov Únie, ktorá zahŕňa obmedzené súdne preskúmanie jej výkonu, sa neuplatňuje výlučne na povahu a dosah ustanovení, ktoré sa majú prijať, ale v určitej miere aj na určenie východiskových údajov. Aj keď má takéto súdne preskúmanie obmedzenú pôsobnosť, je napriek tomu potrebné, aby boli inštitúcie Únie, autori predmetného aktu, schopné súdu Únie preukázať, že akt bol prijatý na základe efektívneho výkonu ich voľnej úvahy, čo predpokladá zohľadnenie všetkých relevantných skutočností a okolností situácie, ktorú mal tento akt upravovať (rozsudok z 8. júla 2010, Afton Chemical, C-343/09, EU:C:2010:419, body 33 a 34; pozri tiež rozsudok z 30. apríla 2015, Polynt a Sitre/ECHA, T-134/13, neuverejnený, EU:T:2015:254, bod 53 a citovanú judikatúru).

132 Súdu Únie teda prináleží, aby vzhľadom na dôkazy predložené žalobkyňou overil vecnú správnosť predložených dôkazov, ich hodnovernosť a koherenciu, ale aj preskúmal, či tieto dôkazy predstavujú súhrn relevantných údajov, ktoré musia byť zohľadnené pri posúdení komplexnej situácie, a či sú spôsobilé odôvodniť závery, ktoré z nich boli vyvodené (rozsudok zo 6. novembra 2008, Holandsko/Komisia, C-405/07 P, EU:C:2008:613, bod 55; pozri tiež rozsudok z 9. septembra 2011, Francúzsko/Komisia, T-257/07, EU:T:2011:444, bod 87 a citovanú judikatúru).

133 Podľa Komisie Agentúra na ochranu životného prostredia v zozname zariadení, na ktoré sa vzťahuje VVO, nahlásila za žalobkyňu nulové emisie oxidu uhličitého fosílneho pôvodu za všetky roky referenčného obdobia. Žalobkyňa sama tvrdí, že svoje správy o emisiách zaokrúhlila na nulu počas každého roka referenčného obdobia tak, aby dodržala pravidlá zaokrúhľovania. Informácie v spise, ktorý bol predložený Všeobecnému súdu, neumožňujú s istotou určiť, či údaje uvedené v e-maile adresovanom Agentúrou na ochranu životného prostredia Komisii 4. februára 2021 (pozri bod 17 vyššie), podľa ktorých žalobkyňa nahlásila 0,3727 t emisií oxidu uhličitého fosílneho pôvodu na rok 2018, boli zaslané Komisii ešte pred uvedeným listom. V tejto súvislosti z dokumentov týkajúcich sa žalobkyne, ktoré boli predložené účastníkmi konania v nadväznosti na opatrenie na zabezpečenie priebehu konania prijaté Všeobecným súdom, nevyplýva, že by Komisia mala tieto informácie k dispozícii pred uvedeným dátumom.

134 Aj keby však išlo o takýto prípad, zohľadnenie emisií nižších ako 0,5 t oxidu uhličitého fosílneho pôvodu by v každom prípade porušilo pravidlá zaokrúhľovania, ktoré, ako bolo uvedené v bodoch 60 a 61 vyššie, majú všeobecnú a kogentnú povahu. Jednotné uplatňovanie pravidiel fungovania ETS má pritom zabrániť narušeniu trhu s kvótami, čo je nepriamo nevyhnutné na splnenie cieľa spočívajúceho v ochrane životného prostredia, ktorý tento trh sleduje (návrhy, ktoré predniesol generálny advokát Campos Sánchez-Bordona vo veci ArcelorMittal Rodange a Schifflange, C-321/15, EU:C:2016:516, bod 78).

135 Z toho vyplýva, že Komisia sa tým, že sa domnievala, že predmetné zariadenie využívalo výlučne biomasu a že v dôsledku toho sa výnimka podľa bodu 1 prílohy I smernice 2003/87 má uplatniť na uvedené zariadenie, nedopustila žiadneho zjavne nesprávneho posúdenia.

136 Okrem toho treba po prvé uviesť, že údajné porušenie zásady rovnosti zaobchádzania vyplývajúce podľa žalobkyne z rozdielneho zaobchádzania so zariadeniami v porovnateľných situáciách je irelevantné, pokiaľ ide o uplatnenie pravidiel fungovania ETS na predmetné zariadenie. Táto otázka bude napokon posúdená nižšie v rámci preskúmania druhého žalobného dôvodu.

137 Po druhé okolnosť, že pri uplatnení kritéria vylúčenia stanoveného Komisiou v napadnutom rozhodnutí malo byť predmetné zariadenie vylúčené už v predchádzajúcom období, aj keby bola preukázaná, nemá nijaký vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia, ktoré sa týka len obdobia prideľovania kvót od roku 2021 do roku 2025.

138 Po tretie tak z článku 11 ods. 1 druhého pododseku smernice 2003/87 v znení vyplývajúcom zo smernice 2018/410, ako aj z článku 2 ods. 14 delegovaného nariadenia 2019/331 vyplýva, že päťročné referenčné obdobie, ktoré malo byť zohľadnené v napadnutom rozhodnutí na účely posúdenia emisií, trvá od roku 2014 do roku 2018. Zámer žalobkyne vypúšťať počas obdobia 2021 – 2025 emisie oxidu uhličitého fosílneho pôvodu teda nemá vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

139 Po štvrté, ako sa napokon účastníci konania zhodli na pojednávaní v odpovedi na otázku Všeobecného súdu, účelom ETS nie je bezodplatné prideľovať kvóty, ale motivovať zariadenia, aby znížili svoje emisie skleníkových plynov, a najmä podporovať využívanie biomasy namiesto palív fosílneho pôvodu. Preto, ak bolo zariadenie vylúčené z ETS z dôvodu výlučného používania biomasy, nemožno platne tvrdiť, že toto vylúčenie je poznačené zjavne nesprávnym posúdením.

140 Napokon po piate, keďže žalobkyňa na podporu svojho prvého žalobného dôvodu opakuje tvrdenia týkajúce sa zaokrúhľovania, ktoré použila pri správe o svojich emisiách oxidu uhličitého fosílneho pôvodu za rok 2018, ako aj tvrdenia, že Komisia nezohľadnila údaje, ktoré jej poskytla Agentúra na ochranu životného prostredia 26. januára a 4. februára 2021, ktoré už boli posúdené v tomto rozsudku, stačí odkázať na body 51 až 60 a 69 až 82 vyššie.

141 Z uvedeného vyplýva, že prvý žalobný dôvod treba zamietnuť.

O druhom žalobnom dôvode založenom na porušení zásady rovnosti zaobchádzania

142 Podľa žalobkyne Komisia v napadnutom rozhodnutí porušila zásadu rovnosti zaobchádzania v dvoch ohľadoch.

143 Na jednej strane, ako to Agentúra na ochranu životného prostredia oznámila Komisii vo svojom e-maile zo 4. februára 2021, so zariadeniami s porovnateľnými úrovňami emisií oxidu uhličitého fosílneho pôvodu sa zaobchádzalo rozdielne z hľadiska ich zahrnutia do ETS len z dôvodu, že niektoré z nich zaokrúhlili svoje hlásenia, zatiaľ čo iné nie. Žalobkyňa tiež poznamenáva, že prinajmenšom jedno zo zariadení, ktorých zahrnutie do ETS nebolo Komisiou spochybnené, emitovalo menej oxidu uhličitého fosílneho pôvodu než zariadenie, o ktoré ide v tejto veci. Dodržanie zásady rovnosti zaobchádzania vyžaduje, aby sa Komisia, ktorá bola informovaná o situácii pred prijatím napadnutého rozhodnutia, vyhla rozdielnemu zaobchádzaniu s porovnateľnými situáciami. Na rozdiel od toho, čo tvrdí Komisia, jednoduchý rozdiel v hláseniach vyplývajúci z toho, že v prípade niektorých zariadení došlo k zaokrúhľovaniu, zatiaľ čo pri iných nedošlo, nie je relevantný a neodôvodňuje rozdielne zaobchádzanie s týmito dvoma kategóriami prevádzok.

144 Na druhej strane, porušenie zásady rovnosti zaobchádzania, ktorého sa v prejednávanej veci dopustila Komisia, je príčinou skreslenia hospodárskej súťaže a neprimerane odmeňuje výrobcov používajúcich palivá fosílneho pôvodu, ktorí na rozdiel od žalobkyne majú prístup do ETS a môžu tak dosahovať zisk opätovným predajom svojich nevyužitých bezodplatných kvót. Žalobkyňa sa

domnieva, že jej vylúčenie teda vedie k neodôvodnenému rozdielnemu zaobchádzaniu z hľadiska environmentálnych cieľov sledovaných ETS v porovnaní s výrobcami, ktorí patria do tej istej referenčnej úrovne produktov.

145 Komisia spochybňuje argumentáciu žalobkyne.

146 Všeobecná zásada rovnosti zaobchádzania, ktorá patrí k základným zásadám práva Únie, vyžaduje, aby sa s porovnateľnými situáciami nezaobchádzalo rozdielne a aby sa s rozdielnymi situáciami nezaobchádzalo rovnako, pokiaľ takéto zaobchádzanie nie je objektívne odôvodnené (pozri v tomto zmysle rozsudky z 19. októbra 1977, Ruckdeschel a i., 117/76 a 16/77, EU:C:1977:160, bod 7 a zo 17. decembra 2020, Centraal Israëlitisch Consistorie van België a i., C-336/19, EU:C:2020:1031, bod 85 a citovanú judikatúru).

147 Zo spisu, najmä z dupliky a odpovedí Komisie a žalobkyne v nadväznosti na opatrenie na zabezpečenie priebehu konania prijaté Všeobecným súdom, vyplýva, že Komisia okrem dvoch prípadov, v ktorých uznala, že sa dopustila pochybenia tým, že nevylúčila predmetné zariadenia, vylúčila z ETS zariadenia, ktoré počas referenčného obdobia nahlásili nulové emisie oxidu uhličitého fosílneho pôvodu alebo nižšie ako 0,5 t. Žalobkyňa, ktorá sa nachádza v tejto situácii, nie je oprávnená na základe zásady rovnosti zaobchádzania tvrdiť, že sa s ňou malo zaobchádzať inak.

148 Je pravda, že Komisia uvádza, že mala vylúčiť dve zariadenia, ktorých emisie oxidu uhličitého fosílneho pôvodu boli nižšie ako 0,5 t. Z ustálenej judikatúry však vyplýva, že dodržiavanie zásady rovnosti zaobchádzania musí byť v súlade s dodržaním zásady zákonnosti, čo znamená, že nikto nemôže vo svoj prospech uplatňovať protiprávnosť, z ktorej má prospech iná osoba. Takýto prístup by znamenal uznanie zásady „rovnosti zaobchádzania, pokiaľ ide o protiprávnosť“ (pozri rozsudok zo 16. novembra 2006, Peróxidos Orgánicos/Komisia, T-120/04, EU:T:2006:350, bod 77 a citovanú judikatúru). V tejto súvislosti treba poznamenať, že na pojednávaní Komisia nevylúčila nápravu nezákonnosti zahrnutia týchto dvoch zariadení po vydaní tohto rozsudku.

149 Ako nedôvodné treba tiež zamietnuť tvrdenia žalobkyne, podľa ktorých sa nachádza v nepriaznivejšej situácii ako podniky, na ktoré sa vzťahuje tá istá referenčná úroveň produktu. Vylúčenie zariadení, ktoré používajú výlučne biomasu, totiž bráni tomu, aby sa považovali za zariadenia, na ktoré sa vzťahuje referenčná úroveň produktu. Žalobkyňa sa teda nenachádza v rovnakej situácii ako podniky, na ktoré sa vzťahuje referenčná úroveň *ex ante* a ktoré sú zahrnuté do ETS. V tejto súvislosti treba okrem toho pripomenúť, že, ako vyplýva z posúdenia piateho žalobného dôvodu (pozri bod 120 vyššie), výklad kritéria výnimky stanoveného v bode 1 prílohy I smernice 2003/87, podľa ktorého zariadeniam, ktoré nevypúšťajú oxid uhličitý fosílneho pôvodu alebo emitovali množstvá, ktoré sa majú zaokrúhliť na nulu, nemožno bezodplatne prideliť emisné kvóty skleníkových plynov, neporušuje zásadu rovnosti zaobchádzania.

150 Žalobkyňa preto nemôže dôvodne tvrdiť, že napadnuté rozhodnutie priamo porušuje zásadu rovnosti zaobchádzania, a to bez toho, aby bola dotknutá otázka, ktorá je predmetom šiesteho žalobného dôvodu, a to či vylúčenie zariadení používajúcich výlučne biomasu predstavuje samo osebe porušenie tejto zásady.

151 Z toho vyplýva, že druhý žalobný dôvod treba zamietnuť.

O štvrtom žalobnom dôvode založenom na porušení zásady legitímnej dôvery

152 Žalobkyňa tvrdí, že dobrovoľne pristúpila k prestavbe svojho zariadenia s tým cieľom, aby používalo v zásade biomasu, a že tým spontánne splnila ciele sledované smernicou 2003/87. Okrem toho tvrdí, že nemohla predpokladať, že toto správanie povedie k jej vylúčeniu z ETS a tak jej bude odňaté povolenie používať palivo fosílneho pôvodu, ako aj finančný výnos z predaja emisných kvót, ktoré jej boli bezodplatne pridelené. Naopak sa domnieva, že zo stanoviska, ktoré zaujala Komisia pri prideľovaní kvót na tretie obdobie obchodovania (2013 – 2020), hoci už došlo k prestavbe na použitie biomasy, mohla vyvodzovať, že sa môže spoliehať na kladné rozhodnutie vo vzťahu k jej osobe na obdobie 2021 – 2025. Za predchádzajúce obdobie už totiž nahlásila nulové emisie, čo neviedlo k jej vylúčeniu z ETS. Žalobkyňa tak mala prospech z presného ubezpečenia zo strany Komisie a bola v porovnateľnej situácii ako žalobca vo veci, v ktorej bol vyhlásený rozsudok z 28. apríla 1988, Mulder (120/86, EU:C:1988:213). V prejednávanej veci neexistuje prevažujúci verejný záujem, ktorý by mohol odôvodniť vylúčenie zásady ochrany legitímnej dôvery.

153 Bez toho, aby toto tvrdenie výslovne spájala so štvrtým žalobným dôvodom, žalobkyňa tiež tvrdí, že disponovala dôvernými informáciami, podľa ktorých jednak Agentúra na ochranu životného prostredia a jednak úradníci Komisie špecializovaní na uplatňovanie ETS zastávajú názor, že predmetné zariadenie nemalo byť z ETS vylúčené.

154 Komisia spochybňuje argumentáciu žalobkyne.

155 Právo dovolávať sa zásady ochrany legitímnej dôvery, ktorá je dôsledkom zásady právnej istoty, je otvorené všetkým hospodárskym subjektom, ktoré sa nachádzajú v situácii, z ktorej vyplýva, že inštitúcia Únie spôsobila u nich vznik dôvodných očakávaní. Uisteniami schopnými vyvolať uvedené očakávania sú bez ohľadu na formu, akou boli oznámené, informácie, ktoré sú presné, zhodujú sa, neviažu sa na splnenie žiadnej podmienky a pochádzajú z oprávnených a dôveryhodných zdrojov. Naopak, nikto sa nemôže odvolávať na porušenie tejto zásady, pokiaľ neexistujú presné uistenia, ktoré mu mal poskytnúť správny orgán. Rovnako, pokiaľ je pozorný a obozretný hospodársky subjekt schopný predvídať prijatie opatrenia Únie spôsobilého ovplyvniť jeho záujmy, nemôže sa v prípade prijatia tohto opatrenia dovolávať zásady ochrany legitímnej dôvery (pozri v tomto zmysle rozsudok z 21. júna 2018, Poľsko/Parlament a Rada, C-5/16, EU:C:2018:483, body 110, 111 a 113 a citovanú judikatúru).

156 V tejto súvislosti treba na jednej strane konštatovať, že žalobkyňa nepreukázala, že Komisia jej poskytla uistenia v zmysle judikatúry citovanej v bode 155 vyššie, podľa ktorých by mala na obdobie 2021 – 2025 využívať bezodplatne pridelené emisné kvóty skleníkových plynov.

157 Treba totiž poznamenať, že okolnosť, že Komisia sa nerozhodla vylúčiť predmetné zariadenie z VVO oznámeného Švédskym kráľovstvom v rámci tretieho obdobia obchodovania (2013 – 2020) nemožno považovať za bezpodmienečné zaujatie stanoviska zo strany Komisie, pokiaľ ide o právo žalobkyne naďalej patriť do ETS a v dôsledku toho využívať bezodplatné prideľovanie kvót v nasledujúcom období.

158 Navyše je nesporné, že žalobkyňa „dokončila svoj prechod na biomasu v roku 2010“. Z článku 10a ods. 5 smernice 2003/87 v znení platnom v rozhodnom čase však vyplýva, že referenčné obdobie, ktoré malo byť zohľadnené pri výpočte množstva kvót, ktoré mali byť bezodplatne pridelené takým zariadeniam, akým je zariadenie žalobkyne, zahŕňalo roky 2005 až 2007. Žalobkyňa však nepreukázala a ani netvrdí, že jej emisie oxidu uhličitého fosílneho pôvodu boli nulové alebo mali byť za tieto tri roky zaokrúhlené na nulu.

159 Na druhej strane, uplatnenie výnimky upravenej v bode 1 prílohy I smernice 2003/87 bolo v čase prijatia napadnutého rozhodnutia do veľkej miery predvídateľné, pretože vyplýva zo smernice 2009/29, ktorej lehota na prebratie uplynula 31. decembra 2012. Keďže toto ustanovenie nebolo následne zmenené, obozretný hospodársky subjekt v zmysle judikatúry uvedenej v bode 155 vyššie teda nemohol nevedieť, že vylúčenie zariadení využívajúcich výlučne biomasu, ktoré sa uplatňuje od 1. januára 2013, je stále v platnosti pre štvrté obchodné obdobie (2021 -– 2025), na ktoré sa vzťahuje napadnuté rozhodnutie.

160 Z toho vyplýva, že štvrtý žalobný dôvod treba zamietnuť.

O šiestom žalobnom dôvode založenom na nezákonnosti bodu 1 prílohy I smernice 2003/87/ES.

161 V súlade s článkom 277 ZFEÚ pre prípad, že Všeobecný súd neprijme žiaden z prvých piatich žalobných dôvodov, žalobkyňa sa osobitne dovoláva nezákonnosti bodu 1 prílohy I smernice 2003/87. Podľa žalobkyne, ak toto ustanovenie nemožno vykladať v súlade s článkom 10a uvedenej smernice a základnými zásadami primárneho práva Únie, je potrebné konštatovať jeho nezákonnosť. V tejto súvislosti odkazuje na tvrdenia uvedené na podporu piateho žalobného dôvodu.

162 Podľa žalobkyne vylúčenie týkajúce sa výhradného používania biomasy neumožňuje zohľadniť pri výpočte referenčných úrovní produktov ekologicky najvýkonnejšie zariadenia. Takéto vylúčenie je teda z uvedeného dôvodu nezlučiteľné s cieľmi sledovanými smernicou 2003/87 a so zásadou proporcionality.

163 Navyše by bolo tiež v rozpore so zásadou rovnosti zaobchádzania. Po prvé by sa totiž so zariadeniami, ktoré zaokrúhlili svoje hlásenia, zaobchádzalo menej priaznivo ako so zariadeniami, ktoré svoje hlásenia nezaokrúhlili. Po druhé so zariadeniami, ktoré emitovali oxid uhličitý fosílneho pôvodu v období 2014 – 2018, sa zaobchádza menej priaznivo ako so zariadeniami, ktoré emitovali oxid uhličitý fosílneho pôvodu počas rokov 2019 a 2020. Po tretie so zariadeniami, ktorých emisie oxidu uhličitého fosílneho pôvodu sú nižšie ako 0,5 t, sa zaobchádza menej priaznivo ako so zariadeniami, ktorých emisie prekračujú túto hranicu. Po štvrté z hľadiska hospodárskej súťaže sa situácia zariadení, v ktorých 100 % emisií pochádza z biomasy, nelíši od zariadení, ktorých časť alebo všetky emisie majú fosílny pôvod.

164 Komisia podporovaná Parlamentom a Radou spochybňuje argumentáciu žalobkyne.

165 Z preskúmania piateho žalobného dôvodu vyplýva, že výklad bodu 1 prílohy I smernice 2003/87 podaný Komisiou v napadnutom rozhodnutí neporušuje ani ustanovenia a ciele uvedenej smernice, ani zásady rovnosti zaobchádzania a proporcionality. Žalobkyňa však v rámci šiesteho žalobného dôvodu tvrdí, že ak je to tak, vylúčenie zariadení využívajúcich výlučne biomasu z ETS je samo osebe v rozpore s týmito zásadami a týmito ustanoveniami.

166 V tejto súvislosti treba hneď na úvod konštatovať, že prípustnosť námietky nezákonnosti, ktorú uviedla žalobkyňa, nie je sporná a nedá sa o nej pochybovať. Nie je totiž isté, že by bolo prípustné, aby žalobkyňa navrhovala zrušenie predmetnej zmeny zavedenej smernicou 2009/29, a je nesporné, že Komisia sa na základe bodu 1 prílohy I smernice 2003/87 v napadnutom rozhodnutí domnievala, že žalobkyňa mala byť z VVO vyňatá.

167 V rozsahu, v akom žalobkyňa uvádza rovnaké tvrdenia, ako sú tvrdenia uvedené na podporu druhej časti piateho žalobného dôvodu, však stačí pripomenúť, že tieto tvrdenia boli zamietnuté v bodoch 120 až 122 vyššie.

168 Napokon v oblasti, v ktorej normotvorca Únie disponuje širokou mierou voľnej úvahy, môže len zjavné porušenie týchto zásad spôsobiť nezákonnosť vylúčenia požadovaného v napadnutom ustanovení.

169 Je však nesporné, že súčasný systém, tak ako je definovaný, vedie k penalizácii žalobkyne za zníženie jej emisií oxidu uhličitého fosílneho pôvodu takmer na nulu. Na jednej strane žalobkyňa bez toho, aby sa jej protirečilo, uvádza, že jej prechod na biomasu si vyžadoval mimoriadne vysoké investície, za ktoré už nemá žiadnu protihodnotu. Na druhej strane z vyhlásení účastníkov konania na pojednávaní vyplýva, že stanovisko Komisie, podľa ktorého žalobkyňa nemôže byť považovaná za „nového účastníka“ ani v prípade, že by sa rozhodla znovu využívať palivá fosílneho pôvodu, ju zbavuje akejkoľvek možnosti získať nové bezodplatné pridelenie kvót.

170 Ako však bolo uvedené v bode 122 vyššie, takéto účinky sú vlastné každému systému, ktorý stanovuje hraničné hodnoty pre zahrnutie do systému alebo pre vylúčenie zo systému. Vylúčenie zo systému stanovené v bode 1 prílohy I smernice 2003/87, o ktoré ide v prejednávanej veci, má za následok, že oslobodzuje zariadenia, ktoré si zvolili v celosti výrobný proces využívajúci obnoviteľné zdroje energie, od povinností vyplývajúcich z ETS a podnecuje zariadenia, ktoré úplne nevyužili túto možnosť, aby nahradili biomasou palivá fosílneho pôvodu. V tejto súvislosti treba okrem toho poznamenať, že stanovisko zastávané žalobkyňou, podľa ktorého by jej mali byť znovu pridelené bezodplatné kvóty v prípade, že by sa vrátila k používaniu palív fosílneho pôvodu, by bolo priamo v rozpore s týmto cieľom.

171 Preto, napriek negatívnym účinkom, ktoré má na žalobkyňu, vylúčenie zariadení využívajúcich výlučne biomasu a priradenie k takýmto zariadeniam tých zariadení, ktoré počas referenčného obdobia emitovali menej ako 0,5 t oxidu uhličitého fosílneho pôvodu, nemôžu predstavovať zjavné porušenie zásad proporcionality a rovnosti zaobchádzania normotvorcom Únie.

172 Žalobkyňa napokon uvádza, že svoje tvrdenie zakladá na legislatívnom návrhu, ktorý Komisia zaslala Parlamentu a Rade a ktorý smeruje k stanoveniu prahovej hodnoty emisií oxidu uhličitého fosílneho pôvodu na 5 %, pod ktorou sa predpokladá, že zariadenia využívajú výlučne biomasu. Podľa žalobkyne táto vôľa normotvorcu zmeniť systém preukazuje jeho nedostatky. Takéto pripomienky *de lege ferenda* však nemôžu viesť k tomu, aby sa platné pravidlá považovali za nezákonné a v dôsledku toho za neuplatniteľné.

173 Z toho vyplýva, že námietku nezákonnosti vznesenú žalobkyňou treba zamietnuť a zo všetkého, čo bolo uvedené vyššie, vyplýva, že žalobu treba zamietnuť.

O trovách

174 Podľa článku 134 ods. 1 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu účastník konania, ktorý nemal vo veci úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Podľa článku 135 ods. 1 uvedeného rokovacieho poriadku však, ak si to vyžaduje spravodlivé zaobchádzanie, Všeobecný súd môže rozhodnúť, že účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, znáša okrem vlastných trov konania iba časť trov konania druhého účastníka, resp. vôbec mu nemusí uložiť povinnosť nahradiť trovy konania.

175 Ustanovenia článku 138 ods. 1 rokovacieho poriadku, podľa ktorých inštitúcie, ktoré vstúpili do konania ako vedľajší účastníci, znášajú svoje vlastné trovy konania, bránia tomu, aby Všeobecný súd vyhovel návrhom Rady, aby bola žalobkyni uložená povinnosť nahradiť trovy konania.

176 Okrem toho za okolností prejednávanej veci, najmä vzhľadom na pochybenia uvedené v bodoch 78 a 79 vyššie, treba rozhodnúť, že každý účastník konania znáša svoje vlastné trovy konania.

Z týchto dôvodov

VŠEOBECNÝ SÚD (druhá komora)

rozhodol takto:

1. Žaloba sa zamieta.

2. Každý účastník konania znáša svoje vlastné trovy konania.

Marcoulli Frimodt Nielsen Norkus

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 26. júla 2023.

Podpisy

Obsah

Okolnosti predchádzajúce sporu 2

Návrhy účastníkov konania 5

Právny stav 5

Úvodné pripomienky k ETS a cieľom smernice 2003/87 6

O zákonnosti postupu prijatia napadnutého rozhodnutia 8

O zohľadnení zaokrúhlených údajov nahlásených počas konania o prijatí napadnutého rozhodnutia 8

O treťom žalobnom dôvode založenom na porušení podstatných formálnych náležitostí . . . 10

– O prvej časti tretieho žalobného dôvodu založenej na porušení povinnosti náležitej starostlivosti 10

– O druhej časti tretieho žalobného dôvodu založenej na porušení práva byť vypočutý . 14

– O tretej časti tretieho žalobného dôvodu založenej na porušení povinnosti odôvodnenia 15

O dôvodnosti napadnutého rozhodnutia 16

O Piatom žalobnom dôvode založenom na porušení smernice 2003/87 16

– O prvej časti piateho žalobného dôvodu založenej na nesprávnom zohľadnení časovo predchádzajúcich hodnôt 16

– O druhej časti piateho žalobného dôvodu založenej na nesprávnom právnom posúdení 17

O prvom žalobnom dôvode založenom na zjavne nesprávnom posúdení 19

O druhom žalobnom dôvode založenom na porušení zásady rovnosti zaobchádzania 22

O štvrtom žalobnom dôvode založenom na porušení zásady legitímnej dôvery 24

O šiestom žalobnom dôvode založenom na nezákonnosti bodu 1 prílohy I smernice 2003/87/ES. 25

O trovách 26